

Arrest

nr. 276 867 van 1 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2022 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van 10 jaar.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. BERKMOES loco advocaat C. TORFS en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij wordt op 18 oktober 1980 geboren in Mechelen, België. Zij heeft de Marokkaanse nationaliteit. Zij werd op 18 oktober 1980 ingeschreven in het bevolkingsregister.

1.2. Verzoekende partij bouwt doorheen haar verblijf op het Belgische grondgebied een beladen strafblad op.

1.3. Op 17 mei 2022 wordt beslist tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van tien jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT BEÏNDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN INREISVERBOD VAN 10 JAAR

Naam: S. (...) **Voor naam:** A. (...) **Geboortedatum:** 18.10.1980 **Geboorteplaats:** Mechelen
Nationaliteit: Marokko

Krachtens artikel 22§1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13° wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, van zodra u aan de gerechtelijke diensten voldaan heeft, krachtens artikel 74/14 §3, eerste lid, 3° wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, om de volgende redenen:

Op 18.10.1980 werd u geboren in Mechelen, u werd diezelfde dag ingeschreven in het bevolkingsregister. Op 07.06.1989 werd u door de Jeugdrechtbank te Mechelen onder toezicht gesteld daar u zich plichtig maakte aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Van 08.04.1997 tot 15.04.1997, van 30.07.1997 tot 13.08.1997 en van 29.11.1997 tot 12.12.1997 werd u opgesloten in de gevangenis van Mechelen ten gevolge van niet nader gespecificeerde misdrijven begaan als minderjarige.

Op 29.01.1998 werd u door de Correctionele Rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maand + 2 maand + 1 maand daar u zich schuldig maakte aan smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen tegen leden van de rechterlijke orde in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun mandaat of hun bediening, met de omstandigheid dat de smaad op de terechtzitting van een hof of een rechtbank, te weten de Jeugdrechtbank, plaats heeft gehad (feit gepleegd op 30.07.1997 en op 14.08.1997) en weerspannigheid tegen officieren of agenten van de administratieve of gerechtelijke politie (feit gepleegd op 30.07.1997); aan vernieling of beschadiging van andermans roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging (feit gepleegd op 14.08.1997) en aan een alarmpistool gedragen te hebben zonder wettige reden (feit gepleegd op 11.07.1997).

Op 20.05.1998 werd u door de Jeugdrechtbank te Mechelen in een inrichting geplaatst daar u zich plichtig had gemaakt aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening; aan het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening en aan verboden wapendracht.

Op 18.10.1998 werd u meerderjarig.

Op 07.12.1998 werd u aangehouden en in de gevangenis te Mechelen opgesloten wegens een verstekvonnis met onmiddellijke aanhouding d.d. 02.12.1998.

Op 13.01.1999 werd u door de Correctionele Rechtbank te Mechelen veroordeeld (op verzet tegen vonnis d.d. 02.12.1998) tot een gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig maakte aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan het toebrengen van slagen aan een agent die drager is van de openbare macht in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van zijn bediening; aan smaad door woorden, daden of bedreigingen tegen agenten, dragers van de openbare macht in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening; en aan een wapen dat geacht wordt een verboden wapen te zijn, vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, uitgedeeld ingevoerd, opgeslagen of gedragen te hebben, namelijk een mes "survival" (feiten gepleegd op 29.11.1997).

Op 21.04.1999 ging u in penitentiair verlof, u keerde echter niet terug op de afgesproken datum. Het is pas op 27.08.1999 dat u weer aangehouden werd en terug in de gevangenis opgesloten werd. Op 28.08.1999 werd u onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal door middel van geweld bij nacht en met vertoon van wapens; diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; afpersing; vrijheidsberoving verricht met doodsbedreigingen en verboden wapenbezit.

Op 14.09.1999 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal, door twee of meer personen, op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren en tot een geldboete van 40 000 BF (vervangende gevangenisstraf van 2 maanden) daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, namelijk een klein metalen pistool dat bestemd is voor een wapenrek en een zakmes dat vastgezet kan worden (2 feiten) (feiten gepleegd op 07.04.1997).

Op 15.12.1999 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan een persoon te hebben aangehouden of te doen aanhouden, gevangen gehouden te hebben of te hebben doen gevangen houden, met de omstandigheid dat de aangehouden of gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd werd; aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (2 feiten); aan poging met geweld of bedreiging, hetzij gelden, waarden, roerende voorwerpen, schuldbrieven, biljetten, promessen, kwijtingen, hetzij de ondertekening of de afgifte van enig stuk dat een verbintenis, beschikking of schuldbevrijding inhoudt of teweegbrengt, af te persen; aan als particulier een verweerwapen voorhanden te hebben gehad, namelijk een baretta P2F en aan een verweerwapen gedragen te hebben zonder wettige reden en zonder vergunning, namelijk een baretta P2F (feiten gepleegd tussen 21.04.1999 en 27.08.1999).

Op 23.12.1999 werd u door de Correctionele Rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met onmiddellijke aanhouding daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was (feit gepleegd op 15.07.1997).

Op 06.03.2003 kreeg u een uitgaansvergunning voor een dag, u keerde echter niet naar de gevangenis terug. Op 02.09.2003 werd u aangehouden en terug opgesloten in de gevangenis. U werd tevens onder aanhoudingsmandaat geplaatst daar u zich tijdens uw ontvluchting schuldig had gemaakt aan nieuwe feiten.

Op 21.11.2003 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan poging met geweld of bedreiging, hetzij gelden, waarden, roerende voorwerpen, schuldbrieven, biljetten, promessen, kwijtingen, hetzij de ondertekening of de afgifte van enig stuk dat een verbintenis, beschikking of schuldbevrijding inhoudt of teweegbrengt, af te persen, bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was en aan poging met geweld of bedreiging, hetzij gelden, waarden, roerende voorwerpen, schuldbrieven, biljetten, promessen, kwijtingen, hetzij de ondertekening of de afgifte van enig stuk dat een verbintenis, beschikking of schuldbevrijding inhoudt of teweegbrengt, af te persen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was (feiten gepleegd tussen 19.08.2003 en 24.08.2003).

Op 19.02.2004 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar in staat van wettelijke herhaling, met onmiddellijke aanhouding en werd u ter beschikking gesteld van de regering gedurende 10 jaar na afloop van uw straf zoals voorzien in artikel 23 van de wet van 09 april 1930 daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was en aan onder bedreiging met een wapen hetzij gelden, waarden, roerende voorwerpen, schuldbrieven, biljetten, promessen, kwijtingen, hetzij de ondertekening of de afgifte van enig stuk dat een verbintenis, beschikking of schuldbevrijding inhoudt of teweegbrengt, te hebben afgeperst, namelijk door zich onder bedreiging met een wapen ten nadele van L.C. de som van 40 euro te hebben afgeperst (feiten gepleegd op 30.07.2003).

Op 24.06.2005 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan een penitentiair beambte slagen toegebracht te hebben met de omstandigheid dat de slagen, bloeduitstorting, verwondingen of ziekte veroorzaakt hebben (feit gepleegd in de gevangenis te Gent op 06.07.2004).

Op 24.04.2006 werd u door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 16 dagen in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan bedreiging met een aanslag op personen of op eigendommen door gebaren of zinnebeelden (feit gepleegd in de gevangenis te Oudenaarde op 28.02.2005).

Op 12.08.2011 kreeg u een uitgaansvergunning voor een dag, u had die dag een afspraak voor een kennismakingsgesprek om vrijwilligerswerk te verrichten voor het herstellfonds. U keerde echter niet naar de gevangenis terug.

Op 06.09.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Turnhout bij eenvoudige schuldigverklaring veroordeeld daar u zich schuldig had gemaakt aan vernieling van gebouwen, bruggen, dijken, straatwegen, spoorwegen, sluizen, magazijnen, werkplaatsen, loodsen, schepen,, vaartuigen, vliegtuigen, of andere kunstwerken of bouwwerken die aan een ander toebehoren door een ander middel dan door brandstichting of ontploffingen en aan vernieling van een machine, bestemd voor voortbrenging, omzetting

of verdeling van drijfkracht, of voor het verbruik ervan voor andere dan louter huishoudelijke doeleinden, in vereniging of in bende, met behulp van gewelddaden, feitelijkheden of bedreigingen.

Op 18.05.2012 werd u door het Utrechts arrestatieteam Midden Nederland in de eetgelegenheden 'De Grashopper' te Amsterdam gevat.

Op 18.09.2013 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan met behulp van geweld of bedreiging, hetzij gelden, waarden, roerende voorwerpen, schuldbrieven, biljetten, promessen, kwijtingen, hetzij de ondertekening of de afgifte van enig stuk dat een verbintenis, beschikking of schuldbevrijding inhoudt of teweegbrengt, afgeperst te hebben, bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal en aan met het oogmerk om zich een zaak toe te eigenen, die aan een ander toebehoorde, zich gelden, roerende goederen, verbintenissen, kwijtingen, schuldbevrijdingen te hebben doen afgeven of leveren, hetzij door het gebruikmaken van valse namen, of valse hoedanigheden, hetzij door het aanwenden van listige kunstgrepen om te doen geloven aan het bestaan van valse ondernemingen, van een denkbeeldige macht of een denkbeeldig krediet, om een goede afloop, een ongeval of enige andere hersenschimmige gebeurtenis te doen verwachten of te doen vrezen of om op andere wijze misbruik te maken van vertrouwen of van de lichtgelovigheid (feiten gepleegd tussen 29.11.2011 en 20.02.2012).

Op 31.10.2013 werd u opgesloten in de gevangenis te Antwerpen.

Op 08.01.2014 werd u door de Correctionele Rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was (feit gepleegd op 16.03.2012).

Op 08.12.2015 werd u door de Correctionele Rechtbank te Hasselt bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen of verwondingen aan een penitentiair beambte in de uitvoering of ter gelegenheid van de uitoefening van zijn bediening te hebben toegebracht, met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben gehad (feit gepleegd op 16.02.2014 in de gevangenis te Hasselt).

Op 09.09.2019 werd u door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen te hebben toegebracht (feit gepleegd op 30.07.2018 in de gevangenis te Beveren).

+++

Reeds als minderjarige pleegde u meerdere misdrijven. U kwam dan ook reeds op jonge leeftijd onder toezicht van de jeugdrechter en er werden meerdere plaatsingen in instellingen gerealiseerd. Er werden tal van jeugdbeschermingsmaatregelen genomen teneinde u normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren. U kreeg tal van kansen om u te herpakken maar de opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt. Het "Vonnis tot afwijzing van beperkte detentie en weigering van voorwaardelijke invrijheidstelling" uitgesproken door de Strafvollstrekingsrechtbank te Brussel (hierna: SURB) op 08.07.2009 vermeldt hierover: "Zijn criminele carrière startte toen hij amper 8 jaar was met een diefstal uit een wagen. Een eerste interventie van de jeugdrechter haalde weinig uit - integendeel, hij volhardde in diefstallen en er volgde een escalatie in feiten (naar ernst en frequentie). Op zijn 16e pleegde hij zijn eerste gewapende overval [voor deze overval werd u op 23.12.1999 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar]. Er werden tijdens zijn jeugd verschillende beschermingsmaatregelen genomen maar zonder resultaat. Hij liep meermaals weg uit de jeugdinstituten en hij bleef nieuwe feiten plegen. Uiteindelijk gaf de jeugdrechter hem uit handen. "

Met het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Mechelen d.d. 29.01.1998, het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Mechelen d.d. 13.01.1999, het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 14.09.1999 en het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Mechelen d.d. 23.12.1999 worden telkens feiten die u als minderjarige beging, bestraft.

Uw huidige detentie ving meer dan 23 jaar geleden aan, namelijk op 07.12.1998. U ontvluchtte de gevangenis in die periode drie keer: van 23.04.1999 tot 27.08.1999 (126 dagen), van 06.03.2003 tot 02.09.2003 (180 dagen) en laatst van 12.08.2011 tot 31.10.2013 (811 dagen). Tijdens elk van deze ontvluchtingen pleegde u, inmiddels meerderjarig, ernstige vermogensdelicten die gepaard gingen met toenemende agressiviteit en wapenvertoon. Sinds 31.10.2013 werden u geen uitgaansfaciliteiten meer toegekend. Ook uw detentieparcours verloopt niet vlekkeloos: u werd reeds 4 maal veroordeeld voor slagen op en/of het bedreigen van gevangenispersoneel.

Op 15.12.1999 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar voor feiten gepleegd tijdens uw eerste ontvluchting, uit het vonnis blijkt: "Beklaagde heeft van een

penitentiair verlof, waaruit hij niet teruggekeerd was, misbruik gemaakt om het criminele pad verder te bewandelen. Zijn optreden (feiten onder betichting A) ten aanzien van het slachtoffer was buitengewoon brutaal en zelfs dermate dat het bij deze laatste een waar trauma heeft veroorzaakt. Bovendien dient weerhouden te worden dat beklaagde er zeer bewust op uit was een slachtoffer te zoeken teneinde zich materieel en financieel te verrijken, wat in zijnde hoofde getuigt van een totaal gebrek aan scrupules. Ook de houding van beklaagde tijdens het onderzoek vormt hiervan het bewijs. De overige tenlasteleggingen werden door beklaagde bekend en getuigen van eenzelfde gevaarlijke ingesteldheid. [...] Rekening houdend met het in hoofde van beklaagde reeds op jonge leeftijd totaal gebrek aan normbesef en nu er ernstig te vrezen valt voor recidive, kan de rechtbank niet anders dan streng optreden. "

Zoals reeds vermeld, pleegde u ook tijdens uw tweede ontvluchting, die 180 dagen duurde, zeer zware feiten. Deze feiten resulteerden in twee veroordelingen: een veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Gent op 21.11.2003 tot een gevangenisstraf van 4 jaar en een veroordeling door het Hof van Beroep te Gent op 19.02.2004 tot een gevangenisstraf van 5 jaar met onmiddellijke aanhouding en 10 jaar terbeschikkingstelling. Met het eerste vonnis worden diefstallen met verzwarende omstandigheden alsook pogingen tot afpersing met verzwarende omstandigheden bestraft. Met het arrest d.d. 19.02.2004 wordt een gewapende overval op een reisbureau te Lier bestraft, waarbij de aanwezige bedienden onder bedreiging van een pistool werden geboeid, gedwongen werden het geld te tonen en nadien werden opgesloten in het toilet. Uit het arrest blijkt dat de aard der gepleegde feiten er geen twijfel over laat bestaan dat u een groot gevaar bent voor de maatschappij.

Uit SURB vonnis d.d. 08.07.2009 blijkt: "In de verschillende veroordelingen zitten een aantal constanten: verboden wapendracht, smaad aan autoriteitsfiguren en (verbale en fysieke) agressie. De directe aanleiding voor de feiten was materieel geldgewin om in luxe te leven, en gebeurden vaak impulsief. De feiten getuigen bovendien van een totaal gebrek aan respect voor andermans integriteit en eigendommen. M. S. (...) erkent de meeste feiten. Voor de oorzaak verwijst hij wel steevast naar derden en vooral de jeugdrechters moeten het daarbij ontgelden. Dit oppervlakkige schuldbesef en groot egocentrisme kunnen doorgetrokken worden naar de houding ten aanzien van de slachtoffers. Hij erkent dat hij slachtoffers heeft maar gedurende vele jaren zette hij zich op het standpunt dat hij voor hen niets meer kan doen. Hij wil immers niet meer naar het verleden kijken maar enkel nog naar zijn eigen toekomst. [...] Hoewel betrokkene met veel lovende woorden over zijn ouderlijk milieu en (islamitische) opvoeding spreekt, zijn er een aantal elementen die aandacht vragen. Hij groeide op in een groot migrantengezin. Zijn vader was vaak afwezig (onder andere door een detentie in Spanje) en zijn moeder had weinig impact op haar zoon. Toen zijn vader overleed nam de oudste broer de zorg voor het gezin over. Deze broer had echter al een criminele carrière uitgebouwd en had zeker niet de beste invloed op betrokkene. Daarnaast kwamen ook nog andere broers en een zus in contact met justitie. Op school vlotte het niet, enerzijds doordat hij veelvuldig geplaagd werd in verschillende instellingen, anderzijds door zijn spijbelgedrag. Hij heeft geen diploma behaald. Professionele ervaring is er niet. Hij werkte in totaal slechts 3 weken en werd toen ontslagen. Het persoonlijkheidsonderzoek maakt gewag van een jonge man met een lange opsluitingsgeschiedenis. Hij heeft een rigide kijk op de wereld, weinig constructieve copingvaardigheden en een grote behoefte aan spanning. Er is sprake van veel directe en indirecte agressie. Zijn score op de PCL-R is niet voldoende om de diagnose psychopathie te stellen maar wijst toch op een ernstige antisociale attitude. Belangrijk is dat M. S. (...) in staat is om zich sociaal wenselijk op te stellen, om snel het vertrouwen te winnen van de mensen die hem omringen, om vervolgens dat vertrouwen te misbruiken. M. S. (...) verblijft al sinds zijn achttiende quasi onafgebroken in de gevangenis. Zijn detentieparcours is doorspekt met tuchttincidenten: hij werd daarom al meermaals op tuchttransfer gezet en zelfs twee maal veroordeeld voor slagen op en bedreiging van gevangenispersoneel. Twee pogingen om de reclassering op gang te brengen, liepen faliekant af. In 1999 kreeg hij drie dagen verlof: hij keerde niet terug en bleef 126 dagen weg (een periode waarin hij ook nieuwe feiten pleegde). In 2003 kreeg hij een uitgaansvergunning, waarna hij 180 dagen wegbleef. Sindsdien genoot hij geen uitgaansfaciliteiten meer. Sinds hij in de gevangenis van Leuven centraal verblijft, is er wel een positieve evolutie in zijn gedrag"

Ondanks de positieve evolutie in uw gedrag waarvan sprake in het SURB vonnis d.d. 08.07.2009, ontvluchtte u nog een derde keer, namelijk van 12.08.2011 tot 31.10.2013 (811 dagen) en werd u nog tweemaal veroordeeld voor agressiefeiten in de gevangenis. Uit het "vonnis tot afwijzing van beperkte detentie" gevelde door de SURB op 19.10.2011 blijkt: "Betrokkene is er andermaal in geslaagd om het in hem gestelde vertrouwen te beschamen. Op 12 augustus 2011 had hij een afspraak voor een kennismakingsgesprek om vrijwilligerswerk te verrichten voor het herstellfonds. Dit bood hem de kans eindelijk te starten met het effectief vergoeden van zijn slachtoffers. Maar opnieuw bleef hij achterwege en keerde niet terug naar de gevangenis. Sindsdien is hij spoorloos, hij verscheen dus niet op de zitting in het kader van de huidige procedure. Dat hij zelfs de kans om iets van herstel naar de slachtoffers te doen misbruikt, zegt natuurlijk veel over zijn houding naar de slachtoffers. De rechtbank weerhoudt zijn problematische houding naar de slachtoffers toe als een tegenindicatie voor BD. [...] M. S. (...) heeft nog maar eens een kans verknoeid en hij bewijst dat hij zich nog steeds niet aan afspraken en voorwaarden

kan houden. Door zich te onttrekken aan de strafuitvoering heeft hij zijn eigen reclassering zwaar gehypotheciseerd. Zijn gedrag getuigt van een gebrek aan probleeminzicht en de wil zich te conformeren. Het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten is hoog. Jammer genoeg blijft de geschiedenis zich herhalen. Maar natuurlijk is ook het geduld van Justitie eindig."

Ook tijdens deze derde ontvluchting pleegde u zeer ernstige feiten die zeer zeker onder de noemer "zeer zware criminaliteit" vallen, deze feiten resulteerden in een veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 7 jaar op 18.09.2013 en een veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Mechelen tot een gevangenisstraf van 6 jaar op 08.01.2014. De ernst van de gepleegde feiten wordt aangetoond door de tegen u uitgesproken straffen.

Uit het vonnis d.d. 18.09.2013 blijkt: "De beklaagde heeft op bijzonder drieste wijze twee mannen, waarmee hij seksuele contacten onderhield, bestolen, respectievelijk afgeperst. Een derde man, die hem onderdak had gegeven, heeft hij opgelicht. Dergelijke feiten getuigen van een volkomen gebrek aan respect van de beklaagde voor de mensen wiens vertrouwen hij gewonnen had en die hij op schaamteloze wijze heeft aangepakt en benadeeld. Hierbij schuwde beklaagde geen geweld en had hij enkel oog voor gemakkelijk geldgewin. Dat de beklaagde op het ogenblik van de feiten voortvluchtig was nadat hij in augustus 2011 niet meer naar de gevangenis is teruggekeerd, zal hieraan niet vreemd zijn. [...] De beklaagde vormt duidelijk een gevaar voor de maatschappij en enkel een repressieve benadering, waarbij de bescherming van de maatschappij centraal staat, behoort nog tot de mogelijkheden." Eén slachtoffer verklaarde dat hij in de avond van 02.12.2011 beroofd werd door een man met wie hij af en toe seksueel contact had in zijn woning. Die avond plaatste deze laatste plots een wapen tegen zijn hoofd, bond hij zijn handen vast, deed hij een riem over zijn mond en eiste hij geld en de code van zijn kluis, waarbij hij dreigde hem te zullen vermoorden. Nadat hij tal van goederen (waaronder 6000 euro) meenam, werd het slachtoffer opgesloten en vertrok u. Een ander slachtoffer verklaarde dat hij u leerde kennen in het Citadelpark en dat hij een relatie met u aanknoopte. U vroeg hem grote sommen geld om uw huur te kunnen betalen, zo ook op 19.02.2012. Volgens het slachtoffer werd u die dag zeer agressief en bedreigde u het slachtoffer met een mes. U verplichtte het slachtoffer onder dreiging van een wapen om per wagen naar verschillende banken te rijden waar telkenmale geld werd afgehaald (in totaal 620 euro). Eenmaal terug in de woning van het slachtoffer bedreigde u hem met een broodmes en eiste u onder meer gouden juwelen op, de autosleutels en drie gsm's. Vervolgens diende het slachtoffer zich weer naar een bank te begeven, uiteindelijk kon het slachtoffer uit de wagen vluchten. De wagen werd later teruggevonden in Nederland, waar ook u gevat werd.

Met het vonnis d.d. 08.01.2014 wordt een bijzonder brutale overval op een juwelier bestraft, deze overval werd gepleegd op 16.03.2012. Uit het vonnis blijkt: "Op de camerabeelden was o.m. te zien dat de dader [u] mevrouw K. bedreigde met een vuurwapen. Hij plaatste het pistool tegen de slaap van het slachtoffer en sloeg zijn vrije arm in een houdgreep om haar hals. Mevrouw K. viel op de grond, of werd geduwd, waarop zij onder bedreiging opnieuw moest opstaan. Het slachtoffer werd opnieuw op dezelfde wijze bedreigd en in een houdgreep geklemd." En: "De feiten, die beklaagde pleegde terwijl hij voortvluchtig was, gingen gepaard met veel geweld, zijn zeer ernstig en getuigen in hoofde van beklaagde van een gebrek aan normbesef en een absoluut gebrek aan respect voor het eigendomsrecht van anderen. Beklaagde weigerde aanvankelijk elke medewerking aan het onderzoek, en ging pas ter zitting van 11 december 2013 over tot bekentenissen. Beklaagde gaf ter zitting ook zeer vage antwoorden op de vragen van het slachtoffer (o.m. wat hij met de buit deed), en gaf de indruk hier zichtbaar genoeg in te scheppen. Beklaagde is lang niet aan zijn proefstuk toe en heeft een zeer gevuld strafregister, o.m. ook voor vermogensdelicten, dat geen enkele gunstmaatregel meer toelaat. "

Na reeds meermaals veroordeeld geweest te zijn, ging u opnieuw over tot het plegen van zeer zware criminele feiten. U had dus duidelijk uw les nog steeds niet geleerd en er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u dat nu wel gedaan zou hebben. Het is algemeen bekend dat dergelijke overvallen een zeer hevige impact hebben op de slachtoffers. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de gevolgen van hetgeen hen door de dader(s) is aangedaan. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. U stond helemaal niet stil bij de emotionele- en psychische gevolgen voor uw slachtoffers. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. Dit soort feiten veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving. Extra bezwarend voor sommige van uw slachtoffers is dan ook nog dat de feiten gebeurden in de uitoefening van hun professionele werkzaamheden, zodat zij, ook op professioneel vlak, in de toekomst wellicht nog dagdagelijks met de traumatische gevolgen van de feiten zullen geconfronteerd worden. U ging totaal voorbij aan het feit dat het personeel en eventuele aanwezigen nog lang na de feiten te maken zouden hebben met angstgevoelens en dat hun leven nooit meer zou zijn zoals voor het meemaken van een gewelddadige gewapende overval. Het enige wat u interesseerde was makkelijk geldgewin ongeacht de gevolgen voor de slachtoffers.

Zoals reeds aangehaald verloopt ook uw detentieparcours niet vlekkeloos en werd u reeds 4 maal veroordeeld voor slagen op en/of het bedreigen van gevangenispersoneel en een medege-detineerde (op 24.06.2005 tot 6 maand gevangenisstraf; op 24.04.2006 tot 16 dagen gevangenisstraf; op 08.12.2015 tot 12 maanden gevangenisstraf en op 09.09.2019 tot 12 maanden gevangenisstraf).

Uit het vonnis van de SURB d.d. 22.03.2021 waarmee uw verzoekschrift tot een elektronisch toezicht wordt afgewezen, blijkt: 'De aard en de ernst van de gepleegde feiten, het toenemend geweld dat daarbij werd gehanteerd en het gegeven dat eerdere veroordelingen geen afradend effect hadden voor het plegen van nieuwe misdrijven, doen de rechtbank besluiten dat er een verhoogd risico aanwezig is voor het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten. Het detentiegedrag van de heer S. (...) wordt als turbulent omschreven in de verslagen van de psychosociale dienst (PSD) in de gevangenis. Hij diende geregeld overgeplaatst te worden naar een andere gevangenis wegens escalerende disciplinaire problemen. Momenteel verblijft hij in de gevangenis Leuven Centraal op een vleugel met een beperkt regime. In 2010 werd een grondig psychosociaal verslag opgemaakt door de PSD in de gevangenis Leuven-Centraal. Dit verslag vermeldt dat uit het uitgevoerde persoonlijkheidsonderzoek blijkt dat de heer S. (...) een laag normaal begaafde jongeman is met een lange opsluitingsgeschiedenis. Hij profileert zich als slachtoffer van de plaatsingsmaatregel van de jeugdrechter en legt de verantwoordelijkheid voor de feiten buiten zichzelf. Voorts wordt aangegeven dat hij een vastberaden en rigide kijk op de wereld heeft en werd door de PSD vastgesteld dat er sprake is van de aanwezigheid van veel directe en indirecte agressie. Er wordt vermeld dat de heer S. (...) veelvuldig vluchtgedrag vertoonde waardoor hij telkens meer problemen creëerde. Een grote behoefte aan spanning wordt eveneens benoemd. De PSD vermeldt dat er sprake is van een ernstige antisociale attitude maar weerhoudt geen ernstige persoonlijkheidsstoornis. Uit de recente verslagen van de PSD blijkt dat het persoonlijkheidsbeeld dat in 2010 werd beschreven nog steeds herkenbaar is. Er wordt vermeld dat de PSD in 2016 in de gevangenis te Gent opmerkte dat een aantal trekken en eigenschappen van de persoonlijkheid van de heer S. (...) meer op de voorgrond waren gekomen waardoor een nieuwe afname en scoring van de PCL-R noodzakelijk werd geacht. Tot dusver is dit nog niet gebeurd, zo wordt door de PSD toegelicht. Uit de verslaggeving blijkt voorts dat de door de PSD uitgevoerde risicotaxatie uitwijst dat het risico op het plegen van nieuwe gewelddadige feiten de voorbije jaren niet in gunstige zin is geëvolueerd. Er wordt beschreven dat er op basis van de inschatting van de historische en klinische items, heel wat risicofactoren aanwezig zijn en dat er slechts beperkte mogelijkheden worden gezien om daar buiten de gevangenis aan tegemoet te kunnen komen. Ter zitting drukte de heer S. (...) spijt uit ten aanzien van de slachtoffers van zijn daden en lichtte hij zijn visie toe over zijn detentie en zijn toekomstplannen. Hij gaf aan bereid te zijn om samen te werken met de diensten in de gevangenis om zo tot een concreet reclasseringsplan te komen. De heer S. (...) heeft ter zitting twee brieven neergelegd dewelke aan het dossier werden toegevoegd."

Het is duidelijk dat meerdere van de door u gepleegde feiten onder de noemer zeer zware criminaliteit kunnen worden gebracht. In de parlementaire voorbereidingen van de wet van 24.02.2017 worden diefstallen met geweld uitdrukkelijk vermeld als "zeer ernstige misdaden en gemeenrechtelijke misdrijven" die aanleiding kunnen geven tot de toepassing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet (Verslag van de commissie, Parl.St. Kamer, 2016-17, 2215/003, p. 22). U pleegde meerdere gewapende overvallen die ongetwijfeld bijzonder traumatisch waren voor de slachtoffers. Ook de afpersing ging steeds gepaard met bruut geweld en met gebruik van wapens. Uit voorgaande is reeds gebleken dat u steeds heel dрист en gewelddadig te werk ging. U plaatste meer dan eens een pistool of mes tegen het hoofd van een slachtoffer, dreigde hen te vermoorden en vaak werden zij gekneveld en/of opgesloten. U pleegde gewapende overvallen op klaarlichte dag in een openbare ruimte (o.a. in een reisbureau, in een juwelierszaak) waardoor dit niet alleen een feit is dat voor de slachtoffers voor gevoelens van angst en onveiligheid heeft gezorgd, maar ook binnen de samenleving voor gevoelens van onveiligheid zorgt. Uw eerste gewapende overval pleegde u al op 16 jarige leeftijd en ondanks dat u het grootste deel van uw volwassen leven in de gevangenis zat, volgden nog meerdere gewelddadige overvallen. Na een ontvluchting duurde het nooit lang alvorens u weer overging tot het plegen van feiten.

Hoewel u verklaarde nooit ergens anders dan in België opgesloten of veroordeeld geweest te zijn, blijkt dat u in Nederland, zelfs op de korte tijd dat u daar tijdens uw ontvluchting was, tweemaal veroordeeld werd en er in detentie zat: op 12.10.2012 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 dagen met uitstel gedurende 2 jaar wegens ongeoorloofd bezit of gebruik van wapens, vuurwapens, met inbegrip van delen en onderdelen, munitie en explosieven en op 08.07.2013 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens het veroorzaken van kleinere lichamelijke letsels. Verdere details zijn de Administratie onbekend.

Gezien uw strafverleden en de karaktereigenschappen die uit de door u gepleegde feiten voortvloeien, bestaat een reëel risico dat u na uw volgende vrijstelling, momenteel gepland voor 12.05.2032, vroeg of laat weer zal overgaan tot het plegen van nieuwe feiten. Elke keer dat u de gevangenis ontvluchtte, maakte u zich schuldig aan uiterst ernstige feiten en ook in de gevangenis gedraagt u zich niet zoals het hoort. Daar u het gebruik van geweld en (vuur)wapens niet schuwt, bestaat daarbij het risico dat

slachtoffers blijvende beperkingen zouden overhouden of zelfs dat er dodelijke slachtoffers zouden vallen. Gelet op uw ingesteldheid kan niet zonder meer aangenomen worden dat met uw uiteindelijke spijtbetuigingen aangetoond is dat u zich in de toekomst wel zal houden aan de Belgische reglementering en geen gevaar meer zal vormen voor de openbare orde. U heeft uw woord al vaker gebroken en het in u gestelde vertrouwen al meer dan eens beschaamd. Ook uit het gegeven dat u opleidingen volgde/volgt in de gevangenis kan niet afgeleid worden dat u niet langer een gevaar vormt voor de openbare orde. Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de agressieproblemen waarover sprake in meerdere stukken uit uw strafdossier inmiddels onder controle zijn. Uit de verslaggeving blijkt zoals hierboven geciteerd zelfs dat de door de PSD uitgevoerde risicotaxatie uitwijst dat het risico op het plegen van nieuwe gewelddadige feiten de voorbije jaren niet in gunstige zin is geëvolueerd. Er wordt beschreven dat er op basis van de inschatting van de historische en klinische items, heel wat risicofactoren aanwezig zijn en dat er slechts beperkte mogelijkheden worden gezien om daar buiten de gevangenis aan tegemoet te kunnen komen. Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij, een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. Het gevaar voor recidive in uw hoofde is manifest aanwezig. De veelheid en de stoutmoedigheid van de feiten wijzen op een zware criminele inborst. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

+++

In augustus 2020 werd u door uw PSD begeleider geïnformeerd dat een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken u op 01.09.2020 wenste te spreken om u op de hoogte te stellen van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en dat u mogelijks de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode ontzegd zou worden. U contacteerde de migratiebegeleider met de vraag het gesprek uit te stellen opdat u meer tijd zou hebben u grondig voor te bereiden en opdat uw advocaat aanwezig zou kunnen zijn bij het gesprek. Het uitstel werd aanvaard en uiteindelijk ging het gesprek door op 20.10.2020. U had inmiddels de vragenlijst samen met de sociaal assistent en de jurist van het CAW ingevuld. In de vragenlijst verklaarde u dat u Nederlands spreekt; dat u in België geboren bent en enkel in België gewoond heeft; dat u niet uit een ander land naar België kwam en dat u dus ook geen reisdocumenten heeft; dat u geen enkele ziekte heeft; dat u geen relatie heeft en ongehuwd bent; dat u 5 broers en 4 zussen heeft die elk hun leven leiden met hun gezin in België; dat uw moeder in Mechelen woont; dat uw vader overleden is; dat u geen kinderen heeft; dat uw grootouders blijkbaar woonachtig waren in Marokko en dat u geen enkele info heeft over andere eventuele familie in Marokko; dat uw CAW trajectbegeleidster (S. T.) attesten opgevraagd heeft bij verschillende instanties m.b.t. uw schooltraject/beroepsopleiding in België maar dat die nog niet ontvangen werden; dat u nog niet in een ander land dan België opgesloten/veroordeeld werd; op de vraag "heeft u redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst?" antwoordt u dat terugkeer veronderstelt dat u van elders zou komen, dat u niet van elders komt en dus geen land heeft om naar terug te keren.

U voegde tevens ter vervollediging volgende documenten toe: "Historiek van de adressen" afgeleverd te Mechelen op 22.09.2020; "Historiek geslaagde modules en behaalde vrijstellingen" (schooljaar 2013-2014) afgegeven door CVO VOLT; uw geboorteakte en een persoonlijke toelichting.

Op 26.01.2022 informeerde meester V. en naar de stand van zaken in het onderzoek naar de mogelijke beëindiging van uw recht op verblijf in België. Op 04.03.2022 werd geantwoord dat er nog geen beslissing genomen werd omdat vragen gesteld bij een externe dienst ondanks meerdere rappels onbeantwoord waren gebleven. De vragenlijst d.d. 20.10.2020 en de toen door u ingediende documenten werden in bijlage overgemaakt aan uw advocaat en er werd aan uw advocaat gevraagd om eventuele bijkomende documenten en/of wijzigingen in uw situatie over te maken ten laatste op 31.03.2022 opdat in de maand april alsnog een beslissing zou kunnen genomen worden op basis van de voor DVZ beschikbare informatie. Er werden geen bijkomstige documenten en/of wijzigingen in uw situatie overgemaakt.

+++

U verklaarde noch een relatie, noch kinderen te hebben.

U verklaarde dat uw vader overleden is, uw moeder in Mechelen woont en dat u 5 broers en 4 zussen heeft die elk hun eigen leven leiden in België. De meeste van uw broers en zussen alsook uw moeder hebben inmiddels de Belgische nationaliteit. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de

minderjarige kinderen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook in de relatie tussen andere naaste familieleden. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te vermelden dat uw moeder in Mechelen woont en dat u 5 broers en 4 zussen heeft die elk hun eigen leven leiden in België, u toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aan. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden. U ontvangt weinig of geen bezoek van familie in de gevangenis (het laatste bezoek van een familielid dateert van 16.10.2019, het voorlaatste van 09.09.2018) en er ligt geen enkel stuk voor dat aantoonde dat u op een andere wijze contact met uw familie onderhoudt. Indien u na uw vrijstelling het contact zou wensen te herstellen, kan dat via de moderne communicatiemiddelen en/of via bezoeken daar waar u verblijft. Dat u het contact op die manier zou moeten herstellen, is enkel en alleen het gevolg van uw eigen misdadig gedrag. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is niet aannemelijk gemaakt.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het gegeven dat u in België geboren bent en er tot op heden steeds een verblijfsrecht genoot, is op zich echter geen reden om aan te nemen dat u zich niet zou kunnen aanpassen in het land van herkomst van uw ouders. Het feit geboren en getogen te zijn in België, neemt niet weg dat het principe dat artikel 8 van het EVRM geen absolute bescherming tegen verwijdering inhoudt, blijft gelden. Het Hof van Justitie herinnert eraan dat "according to Recommendation Rec(2000)15 of the Committee of Ministers of the Council of Europe, each member state should have the option to provide in its internal law that a long-term immigrant may be expelled if he or she constitutes a serious threat to national security or public safety". De inbreuken die u pleegde, worden, zoals supra uitgebreid aangetoond, als zeer ernstig beschouwd en rechtvaardigen de beëindiging van uw verblijf alsook een verwijdering van het grondgebied.

Aangezien u in België geboren bent, is het normaal dat u hier bijvoorbeeld naar school ging (waarover in het SURB vonnis d.d. 08.07.2009 trouwens geschreven wordt: "Op school vlotte het niet, enerzijds doordat hij veelvuldig geplaatst werd in verschillende instellingen, anderzijds door zijn spijbelgedrag. Hij heeft geen diploma behaald."), dat u Vlaams spreekt en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Het grootste deel van uw volwassen leven bracht u binnen de muren van een gevangenis door. Uw huidige detentie ving aan op 07.12.1998 toen u 18 jaar oud was, inmiddels bent u 41 jaar oud. Zoals reeds vermeld, ontvluchtte u de gevangenis drie keer: van 23.04.1999 tot 27.08.1999 (126 dagen), van 06.03.2003 tot 02.09.2003 (180 dagen) en laatst van 12.08.2011 tot 31.10.2013 (811 dagen). Sinds 31.10.2013 werden u geen uitgaansfaciliteiten meer toegekend.

Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u mogelijkerwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Louter ten overvloede kan erop gewezen worden dat u in de gevangenis slechts zelden bezoek van vrienden ontvangen hebt. U toont niet aan dat u op een andere manier contact onderhoudt met uw vrienden, maar er kan aangenomen worden dat u -indien u contact onderhoudt- dat ook nu reeds via de moderne communicatiemiddelen doet en dat blijft, ook indien u buiten België verblijft, mogelijk. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Vrienden uit België kunnen u desgewenst ook bezoeken daar waar u zich zou vestigen.

Ondanks dat u geboren werd in België, is er geen sprake van een economische binding met België.

Het is niet onredelijk aan te nemen dat u minstens enige kennis van het Marokkaans Arabisch of het Berbers heeft en dat u vertrouwd bent met de Marokkaanse cultuur. U groeide immers op in een Marokkaans gezin. In het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Dendermonde d.d. 09.09.2019 wordt ook vermeld: "Ondertussen waren beklagde S. (...) en K.A. tegen elkaar aan het praten in het Arabisch."

U stelt geen informatie te hebben over eventuele familieleden in Marokko. De omstandigheid dat uw naaste familie (moeder, broers, zussen) in België woont, neemt niet weg dat er mogelijk andere familie is die wel nog in Marokko woont. Eventueel kan uw familie in België, indien u contact met hen opneemt, u meer informatie geven over familie in Marokko.

Aangezien u in België geboren werd, zal het zich vestigen in Marokko, om daar een leven op te bouwen, ongetwijfeld aanpassing van u vergen. Dat wil echter niet zeggen dat het onmogelijk zou zijn. Er bestaan projecten waarop eventueel een beroep gedaan kan worden (vb.: het "European return and reintegration network" waarbij België partner is). Indien u dat wenst, kan uitgezocht worden voor welke steun u in aanmerking komt. Dat u België dient te verlaten eens u aan justitie voldaan heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw persoonlijk gedrag dat een bedreiging voor de openbare orde vormt. De belangen van de Belgische overheid wegen namelijk zwaarder dan uw persoonlijke belangen.

Zoals reeds vermeld, is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. In casu wordt de inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

*Krachtens artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen*3*, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 10 jaar, om de volgende redenen:*

Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met het feit dat u in België geboren werd.

Reeds als minderjarige pleegde u meerdere misdrijven. U kwam dan ook reeds op jonge leeftijd onder toezicht van de jeugdrechter en er werden meerdere plaatsingen in instellingen gerealiseerd. Er werden tal van jeugdbeschermingsmaatregelen genomen teneinde u normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren. U kreeg tal van kansen om u te herpakken maar de opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt. Het "Vonnis tot afwijzing van beperkte detentie en weigering van voorwaardelijke invrijheidstelling" uitgesproken door de Strafvuistvoeringsrechtbank te Brussel (hierna: SURB) op 08.07.2009 vermeldt hierover: "Zijn criminele carrière startte toen hij amper 8 jaar was met een diefstal uit een wagen. Een eerste interventie van de jeugdrechter haalde weinig uit - integendeel, hij volhardde in diefstallen en er volgde een escalatie in feiten (naar ernst en frequentie). Op zijn 16e pleegde hij zijn eerste gewapende overval [voor deze overval werd u op 23.12.1999 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar]. Er werden tijdens zijn jeugd verschillende beschermingsmaatregelen genomen maar zonder resultaat. Hij liep meermaals weg uit de jeugdinstellingen en hij bleef nieuwe feiten plegen. Uiteindelijk gaf de jeugdrechter hem uit handen. "

Met het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Mechelen d.d. 29.01.1998, het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Mechelen d.d. 13.01.1999, het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 14.09.1999 en het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Mechelen d.d. 23.12.1999 worden telkens feiten die u als minderjarige beging, bestraft.

Uw huidige detentie ving meer dan 23 jaar geleden aan, namelijk op 07.12.1998. U ontvluchtte de gevangenis in die periode drie keer: van 23.04.1999 tot 27.08.1999 (126 dagen), van 06.03.2003 tot 02.09.2003 (180 dagen) en laatst van 12.08.2011 tot 31.10.2013 (811 dagen). Tijdens elk van deze ontvluchtelingen pleegde u, inmiddels meerderjarig, ernstige vermogensdelicten die gepaard gingen met toenemende agressiviteit en wapenvertoon. Sinds 31.10.2013 werden u geen uitgaansfaciliteiten meer toegekend. Ook uw detentieparcours verloopt niet vlekkeloos: u werd reeds 4 maal veroordeeld voor slagen op en/of het bedreigen van gevangenispersoneel.

Op 15.12.1999 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar voor feiten gepleegd tijdens uw eerste ontvluchting, uit het vonnis blijkt: "Beklaagde heeft van een penitentiair verlot, waaruit hij niet teruggekeerd was, misbruik gemaakt om het criminele pad verder te bewandelen. Zijn optreden (feiten onder betichting A) ten aanzien van het slachtoffer was buitengewoon brutaal en zelfs dermate dat het bij deze laatste een waar trauma heeft veroorzaakt. Bovendien dient weerhouden te worden dat beklaagde er zeer bewust op uit was een slachtoffer te zoeken teneinde zich materieel en financieel te verrijken, wat in zijnde hoofde getuigt van een totaal gebrek aan scrupules. Ook de houding van beklaagde tijdens het onderzoek vormt hiervan het bewijs. De overige tenlasteleggingen werden door beklaagde bekend en getuigen van eenzelfde gevaarlijke ingesteldheid. [...] Rekening houdend met het in hoofde van beklaagde reeds op jonge leeftijd totaal gebrek aan normbesef en nu er ernstig te vrezen valt voor recidive, kan de rechtbank niet anders dan streng optreden. "

Zoals reeds vermeld, pleegde u ook tijdens uw tweede ontvluchting, die 180 dagen duurde, zeer zware feiten. Deze feiten resulteerden in twee veroordelingen: een veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Gent op 21.11.2003 tot een gevangenisstraf van 4 jaar en een veroordeling door het Hof van Beroep te Gent op 19.02.2004 tot een gevangenisstraf van 5 jaar met onmiddellijke aanhouding en 10 jaar terbeschikkingstelling. Met het eerste vonnis worden diefstallen met verzwarende omstandigheden alsook pogingen tot afpersing met verzwarende omstandigheden bestraft. Met het arrest d.d. 19.02.2004 wordt een gewapende overval op een reisbureau te Lier bestraft, waarbij de aanwezige bedienden onder bedreiging van een pistool werden geboeid, gedwongen werden het geld te tonen en nadien werden opgesloten in het toilet. Uit het arrest blijkt dat de aard der gepleegde feiten er geen twijfel over laat bestaan dat u een groot gevaar bent voor de maatschappij.

Uit SURB vonnis d.d. 08.07.2009 blijkt: "In de verschillende veroordelingen zitten een aantal constanten: verboden wapendracht, smaad aan autoriteitsfiguren en (verbale en fysieke) agressie. De directe aanleiding voor de feiten was materieel geldgewin om in luxe te leven, en gebeurden vaak impulsief. De feiten getuigen bovendien van een totaal gebrek aan respect voor andermans integriteit en eigendommen. M. S. (...) erkent de meeste feiten. Voor de oorzaak verwijst hij wel steevast naar derden en vooral de jeugdrechters moeten het daarbij ontgelden. Dit oppervlakkige schuldbesef en groot egocentrisme kunnen doorgetrokken worden naar de houding ten aanzien van de slachtoffers. Hij erkent dat hij slachtoffers heeft maar gedurende vele jaren zette hij zich op het standpunt dat hij voor hen niets meer kan doen. Hij wil immers niet meer naar het verleden kijken maar enkel nog naar zijn eigen toekomst. [...] Hoewel betrokkene met veel lovende woorden over zijn ouderlijk milieu en (islamitische) opvoeding spreekt, zijn er een aantal elementen die aandacht vragen. Hij groeide op in een groot migrantengezin. Zijn vader was vaak afwezig (onder andere door een detentie in Spanje) en zijn moeder had weinig impact op haar zoon. Toen zijn vader overleed nam de oudste broer de zorg voor het gezin over. Deze broer had echter al een criminele carrière uitgebouwd en had zeker niet de beste invloed op betrokkene. Daarnaast kwamen ook nog andere broers en een zus in contact met justitie. Op school vlotte het niet, enerzijds doordat hij veelvuldig geplaagd werd in verschillende instellingen, anderzijds door zijn spijbelgedrag. Hij heeft geen diploma behaald. Professionele ervaring is er niet. Hij werkte in totaal slechts 3 weken en werd toen ontslagen. Het persoonlijkheidsonderzoek maakt gewag van een jonge man met een lange opsluitingsgeschiedenis. Hij heeft een rigide kijk op de wereld, weinig constructieve copingvaardigheden en een grote behoefte aan spanning. Er is sprake van veel directe en indirecte agressie. Zijn score op de PCL-R is niet voldoende om de diagnose psychopathie te stellen maar wijst toch op een ernstige antisociale attitude. Belangrijk is dat M. S. (...) in staat is om zich sociaal wenselijk op te stellen, om snel het vertrouwen te winnen van de mensen die hem omringen, om vervolgens dat vertrouwen te misbruiken. M. S. (...) verblijft al sinds zijn achttiende quasi onafgebroken in de gevangenis. Zijn detentieparcours is doorspekt met tuchttincidenten: hij werd daarom al meermaals op tuchttransfer gezet en zelfs twee maal veroordeeld voor slagen op en bedreiging van gevangenispersoneel. Twee pogingen om de reclassering op gang te brengen, liepen faliekant af. In 1999 kreeg hij drie dagen verlot: hij keerde niet terug en bleef 126 dagen weg (een periode waarin hij ook nieuwe feiten pleegde). In 2003 kreeg hij een uitgaansvergunning, waarna hij 180 dagen weg bleef. Sindsdien genoot hij geen uitgaansfaciliteiten meer. Sinds hij in de gevangenis van Leuven centraal verblijft, is er wel een positieve evolutie in zijn gedrag." Ondanks de positieve evolutie in uw gedrag waarvan sprake in het SURB vonnis d.d. 08.07.2009, ontvluchtte u nog een derde keer, namelijk van 12.08.2011 tot 31.10.2013 (811 dagen) en werd u nog tweemaal veroordeeld voor agressiefeiten in de gevangenis. Uit het "vonnis tot afwijzing van beperkte detentie" gevelde door de SURB op 19.10.2011 blijkt: "Betrokkene is er andermaal in geslaagd om het in hem gestelde vertrouwen te beschamen. Op 12 augustus 2011 had hij een afspraak voor een kennismakingsgesprek om vrijwilligerswerk te verrichten voor het herstellfonds. Dit bood hem de kans eindelijk te starten met het effectief vergoeden van zijn slachtoffers. Maar opnieuw bleef hij achterwege en keerde niet terug naar de gevangenis. Sindsdien is hij spoorloos, hij verscheen dus niet op de zitting in het kader van de huidige procedure. Dat hij zelfs de kans om iets van herstel naar de slachtoffers te doen misbruikt, zegt natuurlijk veel over zijn houding naar de slachtoffers. De rechtbank weerhoudt zijn

problematische houding naar de slachtoffers toe als een tegenindicatie voor BD. [...] M. S. (...) heeft nog maar eens een kans verknoeid en hij bewijst dat hij zich nog steeds niet aan afspraken en voorwaarden kan houden. Door zich te onttrekken aan de strafuitvoering heeft hij zijn eigen reclassering zwaar gehypothetheerd. Zijn gedrag getuigt van een gebrek aan probleeminzicht en de wil zich te conformeren. Het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten is hoog. Jammer genoeg blijft de geschiedenis zich herhalen. Maar natuurlijk is ook het geduld van Justitie eindig. "

Ook tijdens deze derde ontvluchting pleegde u zeer ernstige feiten die zeer zeker onder de noemer "zeer zware criminaliteit" vallen, deze feiten resulteerden in een veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 7 jaar op 18.09.2013 en een veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Mechelen tot een gevangenisstraf van 6 jaar op 08.01.2014. De ernst van de gepleegde feiten wordt aangetoond door de tegen u uitgesproken straffen.

Uit het vonnis d.d. 18.09.2013 blijkt: "De beklaagde heeft op bijzonder drieste wijze twee mannen, waarmee hij seksuele contacten onderhield, bestolen, respectievelijk afgeperst. Een derde man, die hem onderdak had gegeven, heeft hij opgelicht. Dergelijke feiten getuigen van een volkomen gebrek aan respect van de beklaagde voor de mensen wiens vertrouwen hij gewonnen had en die hij op schaamteloze wijze heeft aangepakt en benadeeld. Hierbij schuwde beklaagde geen geweld en had hij enkel oog voor gemakkelijk geldgewin. Dat de beklaagde op het ogenblik van de feiten voortvluchtig was nadat hij in augustus 2011 niet meer naar de gevangenis is teruggekeerd, zal hieraan niet vreemd zijn. [...] De beklaagde vormt duidelijk een gevaar voor de maatschappij en enkel een repressieve benadering, waarbij de bescherming van de maatschappij centraal staat, behoort nog tot de mogelijkheden." Eén slachtoffer verklaarde dat hij in de avond van 02.12.2011 beroofd werd door een man met wie hij af en toe seksueel contact had in zijn woning. Die avond plaatste deze laatste plots een wapen tegen zijn hoofd, bond hij zijn handen vast, deed hij een riem over zijn mond en eiste hij geld en de code van zijn kluis, waarbij hij dreigde hem te zullen vermoorden. Nadat hij tal van goederen (waaronder 6000 euro) meenam, werd het slachtoffer opgesloten en vertrok u. Een ander slachtoffer verklaarde dat hij u leerde kennen in het Citadelpark en dat hij een relatie met u aanknoopte. U vroeg hem grote sommen geld om uw huur te kunnen betalen, zo ook op 19.02.2012. Volgens het slachtoffer werd u die dag zeer agressief en bedreigde u het slachtoffer met een mes. U verplichtte het slachtoffer onder dreiging van een wapen om per wagen naar verschillende banken te rijden waar telkenmale geld werd afgehaald (in totaal 620 euro). Eenmaal terug in de woning van het slachtoffer bedreigde u hem met een broodmes en eiste u onder meer gouden juwelen op, de autosleutels en drie gsm's. Vervolgens diende het slachtoffer zich weer naar een bank te begeven, uiteindelijk kon het slachtoffer uit de wagen vluchten. De wagen werd later teruggevonden in Nederland, waar ook u gevat werd.

Met het vonnis d.d. 08.01.2014 wordt een bijzonder brutale overval op een juwelier bestraft, deze overval werd gepleegd op 16.03.2012. Uit het vonnis blijkt: "Op de camerabeelden was o.m. te zien dat de dader [u] mevrouw K. bedreigde met een vuurwapen. Hij plaatste het pistool tegen de slaap van het slachtoffer en sloeg zijn vrije arm in een houdgreep om haar hals. Mevrouw K. viel op de grond, of werd geduwd, waarop zij onder bedreiging opnieuw moest opstaan. Het slachtoffer werd opnieuw op dezelfde wijze bedreigd en in een houdgreep geklemd." En: "De feiten, die beklaagde pleegde terwijl hij voortvluchtig was, gingen gepaard met veel geweld, zijn zeer ernstig en getuigen in hoofde van beklaagde van een gebrek aan normbesef en een absoluut gebrek aan respect voor het eigendomsrecht van anderen. Beklaagde weigerde aanvankelijk elke medewerking aan het onderzoek, en ging pas ter zitting van 11 december 2013 over tot bekentenissen. Beklaagde gaf ter zitting ook zeer vage antwoorden op de vragen van het slachtoffer (o.m. wat hij met de buit deed), en gaf de indruk hier zichtbaar genoeg in te scheppen. Beklaagde is lang niet aan zijn proefstuk toe en heeft een zeer gevuld strafregister, o.m. ook voor vermogensdelicten, dat geen enkele gunstmaatregel meer toelaat. "

Na reeds meermaals veroordeeld geweest te zijn, ging u opnieuw over tot het plegen van zeer zware criminele feiten. U had dus duidelijk uw les nog steeds niet geleerd en er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u dat nu wel gedaan zou hebben. Het is algemeen bekend dat dergelijke overvallen een zeer hevige impact hebben op de slachtoffers. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de gevolgen van hetgeen hen door de dader(s) is aangedaan. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. U stond helemaal niet stil bij de emotionele- en psychische gevolgen voor uw slachtoffers. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. Dit soort feiten veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving. Extra bezwarend voor sommige van uw slachtoffers is dan ook nog dat de feiten gebeurden in de uitoefening van hun professionele werkzaamheden, zodat zij, ook op professioneel vlak, in de toekomst wellicht nog dagdagelijks met de traumatische gevolgen van de feiten zullen geconfronteerd worden. U ging totaal voorbij aan het feit dat het personeel en eventuele aanwezigen nog lang na de feiten te maken zouden hebben met angstgevoelens en dat hun leven nooit meer zou zijn zoals voor het meemaken van een gewelddadige

gewapende overval. Het enige wat u interesseerde was makkelijk geldgewin ongeacht de gevolgen voor de slachtoffers.

Zoals reeds aangehaald verloopt ook uw detentieparcours niet vlekkeloos en werd u reeds 4 maal veroordeeld voor slagen op en/of het bedreigen van gevangenispersoneel en een medege-detineerde (op 24.06.2005 tot 6 maand gevangenisstraf; op 24.04.2006 tot 16 dagen gevangenisstraf; op 08.12.2015 tot 12 maanden gevangenisstraf en op 09.09.2019 tot 12 maanden gevangenisstraf).

Uit het vonnis van de SURB d.d. 22.03.2021 waarmee uw verzoekschrift tot een elektronisch toezicht wordt afgewezen, blijkt: "De aard en de ernst van de gepleegde feiten, het toenemend geweld dat daarbij werd gehanteerd en het gegeven dat eerdere veroordelingen geen afradend effect hadden voor het plegen van nieuwe misdrijven, doen de rechtbank besluiten dat er een verhoogd risico aanwezig is voor het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten. Het detentiegedrag van de heer S. (...) wordt als turbulent omschreven in de verslagen van de psychosociale dienst (PSD) in de gevangenis. Hij diende geregeld overgeplaatst te worden naar een andere gevangenis wegens escalerende disciplinaire problemen. Momenteel verblijft hij in de gevangenis Leuven Centraal op een vleugel met een beperkt regime. In 2010 werd een grondig psychosociaal verslag opgemaakt door de PSD in de gevangenis Leuven-Centraal. Dit verslag vermeldt dat uit het uitgevoerde persoonlijkheidsonderzoek blijkt dat de heer S. (...) een laag normaal begaafde jongeman is met een lange opsluitingsgeschiedenis. Hij profileert zich als slachtoffer van de plaatsingsmaatregel van de jeugdrechter en legt de verantwoordelijkheid voor de feiten buiten zichzelf. Voorts wordt aangegeven dat hij een vastberaden en rigide kijk op de wereld heeft en werd door de PSD vastgesteld dat er sprake is van de aanwezigheid van veel directe en indirecte agressie. Er wordt vermeld dat de heer S. (...) veelvuldig vluchtgedrag vertoonde waardoor hij telkens meer problemen creëerde. Een grote behoefte aan spanning wordt eveneens benoemd. De PSD vermeldt dat er sprake is van een ernstige antisociale attitude maar weerhoudt geen ernstige persoonlijkheidsstoornis. Uit de recente verslagen van de PSD blijkt dat het persoonlijkheidsbeeld dat in 2010 werd beschreven nog steeds herkenbaar is. Er wordt vermeld dat de PSD in 2016 in de gevangenis te Gent opmerkte dat een aantal trekken en eigenschappen van de persoonlijkheid van de heer S. (...) meer op de voorgrond waren gekomen waardoor een nieuwe afname en scoring van de PCL-R noodzakelijk werd geacht. Tot dusver is dit nog niet gebeurd, zo wordt door de PSD toegelicht. Uit de verslaggeving blijkt voorts dat de door de PSD uitgevoerde risicotaxatie uitwijst dat het risico op het plegen van nieuwe gewelddadige feiten de voorbije jaren niet in gunstige zin is geëvolueerd. Er wordt beschreven dat er op basis van de inschatting van de historische en klinische items, heel wat risicofactoren aanwezig zijn en dat er slechts beperkte mogelijkheden worden gezien om daar buiten de gevangenis aan tegemoet te kunnen komen. Ter zitting drukte de heer S. (...) spijt uit ten aanzien van de slachtoffers van zijn daden en lichtte hij zijn visie toe over zijn detentie en zijn toekomstplannen. Hij gaf aan bereid te zijn om samen te werken met de diensten in de gevangenis om zo tot een concreet reclasseringsplan te komen. De heer S. (...) heeft ter zitting twee brieven neergelegd dewelke aan het dossier werden toegevoegd."

Het is duidelijk dat meerdere van de door u gepleegde feiten onder de noemer zeer zware criminaliteit kunnen worden gebracht. In de parlementaire voorbereidingen van de wet van 24.02.2017 worden diefstallen met geweld uitdrukkelijk vermeld als "zeer ernstige misdaden en gemeenrechtelijke misdrijven" die aanleiding kunnen geven tot de toepassing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet (Verslag van de commissie, Parl.St. Kamer, 2016-17, 2215/003, p. 22). U pleegde meerdere gewapende overvallen die ongetwijfeld bijzonder traumatisch waren voor de slachtoffers. Ook de afpersing ging steeds gepaard met bruut geweld en met gebruik van wapens. Uit voorgaande is reeds gebleken dat u steeds heel dрист en gewelddadig te werk ging. U plaatste meer dan eens een pistool of mes tegen het hoofd van een slachtoffer, dreigde hen te vermoorden en vaak werden zij gekneveld en/of opgesloten. U pleegde gewapende overvallen op klaarlichte dag in een openbare ruimte (o.a. in een reisbureau, in een juwelierszaak) waardoor dit niet alleen een feit is dat voor de slachtoffers voor gevoelens van angst en onveiligheid heeft gezorgd, maar ook binnen de samenleving voor gevoelens van onveiligheid zorgt. Uw eerste gewapende overval pleegde u al op 16 jarige leeftijd en ondanks dat u het grootste deel van uw volwassen leven in de gevangenis zat, volgden nog meerdere gewelddadige overvallen. Na een ontvluchting duurde het nooit lang alvorens u weer overging tot het plegen van feiten.

Hoewel u verklaarde nooit ergens anders dan in België opgesloten of veroordeeld geweest te zijn, blijkt dat u in Nederland, zelfs op de korte tijd dat u daar tijdens uw ontvluchting was, tweemaal veroordeeld werd en er in detentie zat: op 12.10.2012 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 dagen met uitstel gedurende 2 jaar wegens ongeoorloofd bezit of gebruik van wapens, vuurwapens, met inbegrip van delen en onderdelen, munitie en explosieven en op 08.07.2013 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens het veroorzaken van kleinere lichamelijke letsels. Verdere details zijn de Administratie onbekend.

Gezien uw strafverleden en de karaktereigenschappen die uit de door u gepleegde feiten voortvloeien, bestaat een reëel risico dat u na uw volgende vrijstelling, momenteel gepland voor 12.05.2032, vroeg of laat weer zal overgaan tot het plegen van nieuwe feiten. Elke keer dat u de gevangenis ontvluchtte,

maakte u zich schuldig aan uiterst ernstige feiten en ook in de gevangenis gedraagt u zich niet zoals het hoort. Daar u het gebruik van geweld en (vuur)wapens niet schuwt, bestaat daarbij het risico dat slachtoffers blijvende beperkingen zouden overhouden of zelfs dat er dodelijke slachtoffers zouden vallen. Gelet op uw ingesteldheid kan niet zonder meer aangenomen worden dat met uw uiteindelijke spijtbetuigingen aangetoond is dat u zich in de toekomst wel zal houden aan de Belgische reglementering en geen gevaar meer zal vormen voor de openbare orde. U heeft uw woord al vaker gebroken en het in u gestelde vertrouwen al meer dan eens beschaamd. Ook uit het gegeven dat u opleidingen volgde/volgt in de gevangenis kan niet afgeleid worden dat u niet langer een gevaar vormt voor de openbare orde.

Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de agressieproblemen waarover sprake in meerdere stukken uit uw strafdossier inmiddels onder controle zijn. Uit de verslaggeving blijkt zoals hierboven geciteerd zelfs dat de door de PSD uitgevoerde risicotaxatie uitwijst dat het risico op het plegen van nieuwe gewelddadige feiten de voorbije jaren niet in gunstige zin is geëvolueerd. Er wordt beschreven dat er op basis van de inschatting van de historische en klinische items, heel wat risicofactoren aanwezig zijn en dat er slechts beperkte mogelijkheden worden gezien om daar buiten de gevangenis aan tegemoet te kunnen komen. Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij, een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. Het gevaar voor recidive in uw hoofd is manifest aanwezig. De veelheid en de stoutmoedigheid van de feiten wijzen op een zware criminele inborst. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving.

+++

In augustus 2020 werd u door uw PSD begeleider geïnformeerd dat een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken u op 01.09.2020 wenste te spreken om u op de hoogte te stellen van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en dat u mogelijks de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode ontzegd zou worden. U contacteerde de migratiebegeleider met de vraag het gesprek uit te stellen opdat u meer tijd zou hebben u grondig voor te bereiden en opdat uw advocaat aanwezig zou kunnen zijn bij het gesprek. Het uitstel werd aanvaard en uiteindelijk ging het gesprek door op 20.10.2020. U had inmiddels de vragenlijst samen met de sociaal assistent en de jurist van het CAW ingevuld. In de vragenlijst verklaarde u dat u Nederlands spreekt; dat u in België geboren bent en enkel in België gewoond heeft; dat u niet uit een ander land naar België kwam en dat u dus ook geen reisdocumenten heeft; dat u geen enkele ziekte heeft; dat u geen relatie heeft en ongehuwd bent; dat u 5 broers en 4 zussen heeft die elk hun leven leiden met hun gezin in België; dat uw moeder in Mechelen woont; dat uw vader overleden is; dat u geen kinderen heeft; dat uw grootouders blijkbaar woonachtig waren in Marokko en dat u geen enkele info heeft over andere eventuele familie in Marokko; dat uw CAW trajectbegeleidster (S. T.) attesten opgevraagd heeft bij verschillende instanties m.b.t. uw schooltraject/beroepsopleiding in België maar dat die nog niet ontvangen werden; dat u nog niet in een ander land dan België opgesloten/veroordeeld werd; op de vraag "heeft u redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst?" antwoordt u dat terugkeer veronderstelt dat u van elders zou komen, dat u niet van elders komt en dus geen land heeft om naar terug te keren.

U voegde tevens ter vervollediging volgende documenten toe: "Historiek van de adressen" afgeleverd te Mechelen op 22.09.2020; "Historiek geslaagde modules en behaalde vrijstellingen" (schooljaar 2013-2014) afgegeven door CVO VOLT; uw geboorteakte en een persoonlijke toelichting.

Op 26.01.2022 informeerde meester Vermeulen naar de stand van zaken in het onderzoek naar de mogelijke beëindiging van uw recht op verblijf in België. Op 04.03.2022 werd geantwoord dat er nog geen beslissing genomen werd omdat vragen gesteld bij een externe dienst ondanks meerdere rappels onbeantwoord waren gebleven. De vragenlijst d.d. 20.10.2020 en de toen door u ingediende documenten werden in bijlage overgemaakt aan uw advocaat en er werd aan uw advocaat gevraagd om eventuele bijkomende documenten en/of wijzigingen in uw situatie over te maken ten laatste op 31.03.2022 opdat in de maand april alsnog een beslissing zou kunnen genomen worden op basis van de voor DVZ beschikbare informatie. Er werden geen bijkomstige documenten en/of wijzigingen in uw situatie overgemaakt.

+++

U verklaarde noch een relatie, noch kinderen te hebben.

U verklaarde dat uw vader overleden is, uw moeder in Mechelen woont en dat u 5 broers en 4 zussen heeft die elk hun eigen leven leiden in België. De meeste van uw broers en zussen alsook uw moeder

hebben inmiddels de Belgische nationaliteit. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de minderjarige kinderen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook in de relatie tussen andere naaste familieleden. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te vermelden dat uw moeder in Mechelen woont en dat u 5 broers en 4 zussen heeft die elk hun eigen leven leiden in België, u toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aan. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden. U ontvangt weinig of geen bezoek van familie in de gevangenis (het laatste bezoek van een familielid dateert van 16.10.2019, het voorlaatste van 09.09.2018) en er ligt geen enkel stuk voor dat aantoonde dat u op een andere wijze contact met uw familie onderhoudt. Indien u na uw vrijstelling het contact zou wensen te herstellen, kan dat via de moderne communicatiemiddelen en/of via bezoeken daar waar u verblijft. Dat u het contact op die manier zou moeten herstellen, is enkel en alleen het gevolg van uw eigen misdadig gedrag. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is niet aannemelijk gemaakt.

+++

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw privéleven. Het gegeven dat u in België geboren bent en er tot op heden steeds een verblijfsrecht genoot, is op zich echter geen reden om aan te nemen dat u zich niet zou kunnen aanpassen in het land van herkomst van uw ouders. Het feit geboren en getogen te zijn in België, neemt niet weg dat het principe dat artikel 8 van het EVRM geen absolute bescherming tegen verwijdering inhoudt, blijft gelden. Het Hof van Justitie herinnert eraan dat "according to Recommendation Rec(2000)15 of the Committee of Ministers of the Council of Europe, each member state should have the option to provide in its internal law that a long-term immigrant may be expelled if he or she constitutes a serious threat to national security or public safety". De inbreuken die u pleegde, worden, zoals supra uitgebreid aangetoond, als zeer ernstig beschouwd, vallen onder de noemer "zeer zware criminaliteit" en rechtvaardigen de afgifte van een inreisverbod van 10 jaar.

Aangezien u in België geboren bent, is het normaal dat u hier bijvoorbeeld naar school ging (waarover in het SURB vonnis d.d. 08.07.2009 trouwens geschreven wordt: "Op school vlotte het niet, enerzijds doordat hij veelvuldig geplaatst werd in verschillende instellingen, anderzijds door zijn spijbelgedrag. Hij heeft geen diploma behaald."), dat u Vlaams spreekt en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Het grootste deel van uw volwassen leven bracht u binnen de muren van een gevangenis door. Uw huidige detentie ving aan op 07.12.1998 toen u 18 jaar oud was, inmiddels bent u 41 jaar oud. Zoals reeds vermeld, ontvluchtte u de gevangenis drie keer: van 23.04.1999 tot 27.08.1999 (126 dagen), van 06.03.2003 tot 02.09.2003 (180 dagen) en laatst van 12.08.2011 tot 31.10.2013 (811 dagen). Sinds 31.10.2013 werden u geen uitgaansfaciliteiten meer toegekend.

Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u mogelijkerwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Louter ten overvloede kan erop gewezen worden dat u in de gevangenis slechts zelden bezoek van vrienden ontvangen hebt. U toont niet aan dat u op een andere manier contact onderhoudt met uw vrienden, maar er kan aangenomen worden dat u -indien u contact onderhoudt- dat ook nu reeds via de moderne communicatiemiddelen doet en dat blijft, ook indien u buiten België verblijft, mogelijk. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Vrienden uit België kunnen u desgewenst ook bezoeken daar waar u zich zou vestigen.

Ondanks dat u geboren werd in België, is er geen sprake van een economische binding met België. Het is niet onredelijk aan te nemen dat u minstens enige kennis van het Marokkaans Arabisch of het Berbers heeft en dat u vertrouwd bent met de Marokkaanse cultuur. U groeide immers op in een Marokkaans gezin. In het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Dendermonde d.d. 09.09.2019 wordt ook vermeld: "Ondertussen waren beklaagde S. (...) en K.A. tegen elkaar aan het praten in het Arabisch."

U stelt geen informatie te hebben over eventuele familieleden in Marokko. De omstandigheid dat uw naaste familie (moeder, broers, zussen) in België woont, neemt niet weg dat er mogelijk andere familie is die wel nog in Marokko woont. Eventueel kan uw familie in België, indien u contact met hen opneemt, u meer informatie geven over familie in Marokko.

Aangezien u in België geboren werd, zal het zich vestigen in Marokko, om daar een leven op te bouwen, ongetwijfeld aanpassing van u vergen. Dat wil echter niet zeggen dat het onmogelijk zou zijn. Er bestaan projecten waarop eventueel een beroep gedaan kan worden (vb.: het "European return and reintegration network" waarbij België partner is). Indien u dat wenst, kan uitgezocht worden voor welke steun u in aanmerking komt. Dat u België dient te verlaten eens u aan justitie voldaan heeft en er gedurende 10 jaar niet terug mag komen, is enkel en alleen te wijten aan uw persoonlijk gedrag dat een bedreiging voor de openbare orde vormt. De belangen van de Belgische overheid wegen namelijk zwaarder dan uw persoonlijke belangen.

Zoals reeds vermeld, is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. In casu wordt de inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Uw administratief dossier bevat geen elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand die het opleggen van een inreisverbod verhinderen.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden bloedgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar Marokko.

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel: schending artikel 22 § 1, 1° juncto artikel 23 Vw – schending van de wet – schending van het zorgvuldigheidsbeginsel – schending van de motiveringsplicht

Artikel 22 § 1, 1° Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

(...)

Deze bepaling moet samengelezen worden met artikel 23 Vreemdelingenwet:

§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. § 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Artikel 7, eerste lid, 3° en 13° Vreemdelingenwet bepaalt:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Volgens het GwH (arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019, B.24.10) moeten artikelen 21 en 22 Vw – om in overeenstemming te zijn met de Grondwet (artikelen 10, 11 en 22 GW) – zodanig worden geïnterpreteerd dat vreemdelingen die in België geboren zijn (of op het grondgebied zijn aangekomen vóór hun twaalfde levensjaar en er sindsdien hoofdzakelijk en wettig verblijven) slechts kunnen worden uitgewezen in geval van ‘terrorisme’ en ‘zeer ernstige criminaliteit’. Uit de parlementaire voorbereiding bleek volgens het GwH dat het de wil van de wetgever was om de verwijdering van deze vreemdelingen enkel toe te laten ‘in het geval van een zware bedreiging van de nationale veiligheid of op grond van zeer zware feiten’, namelijk daden van terrorisme of zeer zware criminaliteit.

De bestreden beslissing vermeldt weliswaar in casu dat het gaat om zeer zware criminaliteit en dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn. Louter formeel is deze verwijzing aldus in overeenstemming met het arrest van de Raad van State nr. 249.488 van 14 januari 2021.

Vraag is evenwel of er sprake is van ‘zeer zware criminaliteit’ en van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving’. Verzoeker meent dat verwerende partij om daartoe te besluiten onzorgvuldig is te werk gegaan, de inhoud die aan deze bepalingen dient gegeven te worden miskent en de beslissing dan ook onvoldoende motiveert.

De begrippen ‘ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid’ zijn overgenomen uit verscheidene EU-richtlijnen en werden in de Vreemdelingenwet niet verder gedefinieerd. Volgens de door het Hof van Justitie ontwikkelde interpretatiebeginselen moeten begrippen die in richtlijnen voorkomen zonder enige omschrijving worden uitgelegd rekening houdend met hun gewone betekenis in de omgangstaal, met de context waarin ze worden gebruikt en met de doelstellingen van de reglementering waartoe ze behoren en restrictief worden geïnterpreteerd als ze de afwijking van een principe toestaan.

Sommige migratierichtlijnen geven in hun preambule aan dat het begrip ‘openbare orde’ kan omvatten: de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf, alsook het behoren tot/steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd

Hoewel de lidstaten een ruime discretionaire marge hebben om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, kunnen ze de inhoud ervan niet eenzijdig bepalen zonder controle van de instellingen van de EU, gelet op het feit dat het een afwijking betreft van de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders.

Volgens de rechtspraak van het HvJ:

- veronderstelt het begrip ‘openbare orde’ de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, alsook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast;
- doelt het begrip ‘nationale veiligheid’, dat zowel de binnenlandse als de buitenlandse veiligheid omvat, op de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren en de aantasting van militaire belangen;
- moeten de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst vertonen in geval van ‘ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid’ (ten opzichte van ‘gewone’ redenen van openbare orde of nationale veiligheid);
- kan het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid’ omvatten: het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie, de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad, of nog de fiscale fraude.

Volgens de parlementaire voorbereiding bij de artikelen 21 en 22 Vreemdelingenwet:

- dienen de begrippen ‘redenen van openbare orde en nationale veiligheid’ en ‘ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid’ conform de rechtspraak van het HvJ te worden geïnterpreteerd aangezien ze overgenomen zijn uit Europese richtlijnen (54K/2215/001, 23);
- moet er in beide gevallen sprake zijn van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (54K2215/001, 26) zoals bepaald in artikel 23 Vreemdelingenwet;
- is het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling – conform rechtspraak van het HvJ – niet per sé een voorwaarde om te besluiten tot een (ernstig) gevaar van openbare orde of nationale veiligheid (54K2215/001, 15);
- houdt het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid’ inderdaad in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen, een hogere graad van ernst moeten

bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een eind te maken aan het verblijf op grond van artikel 21 Vw (54K2215/001, 22);

- kunnen diefstal met geweld, verkrachting en drugshandel kwalificeren als ‘zeer ernstige criminaliteit’ op grond waarvan het verblijfsrecht van in België geboren vreemdelingen en vreemdelingen die voor hun 12 jaar in België zijn aangekomen, kan worden beëindigd (54K2215/003, 22);
- kunnen verscheidene factoren van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten (zowel op nationaal als op internationaal vlak), de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de *modus operandi*, enzovoort (54K2215/001, 24).

Het onderscheid tussen ‘redenen van openbare orde’ en ‘ernstige redenen van openbare orde’ blijft hoe dan ook bijzonder vaag, hetgeen de rechtszekerheid niet ten goede komt.

Er dienen in elk geval een aantal procedurele waarborgen te worden gerespecteerd:

- Artikel 23 Vw voorziet in een evenredigheidstoets zodat bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf rekening moet worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid, het gevaar dat van betrokkene uitgaat, de duur van zijn verblijf in België, het bestaan van banden met zijn land van verblijf of het ontbreken van banden met zijn herkomstland, zijn leeftijd en de gevolgen voor hem en zijn familieleden.
- Artikel 62, §1 Vw voorziet in een hoorrecht en bepaalt dat betrokkene de mogelijkheid moet hebben om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing tot beëindiging van zijn verblijf kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Verzoeker moet vaststellen dat verwerende partij er mee volstaat een aantal veroordelingen op te sommen die door verwerende partij als ‘ernstige’ redenen worden genoemd. Dit is een louter subjectief gegeven waarbij de verwerende partij een eigen interpretatie geeft aan de feiten én aan de gevolgen die de begane feiten zouden gehad hebben voor het/de slachtoffer(s). Dit laatste is louter speculatief, nergens wordt bijvoorbeeld melding gemaakt van een eventuele veroordeling van verzoeker tot burgerlijke schadeloosstelling.

De verwerende partij beperkt zich tot:

- een opsomming van veroordelingen,
- de vaststelling dat verzoeker een aantal maal niet teruggekeerd is na een uitgaansvergunning en zelfs ontvluchtte. Verzoeker merkt op dat dit geen strafbare feiten zijn,
- het standpunt dat “De ernst van de gepleegde feiten wordt aangetoond door de tegen u uitgesproken straffen”. In de eerste plaats is dit juridisch onjuist nu een strafmaat ook bepaald wordt door feiten uit het verleden waarvoor mogelijks een opschorting of uitstel werd verleend, uit de toepassing van het regels inzake herhaling, ... zodat een ‘minder ernstig feit’ door de toepassing van andere rechtsbeginselen een ‘zware’ straf kan krijgen, nog los van het feit dat ‘ernstig’ en ‘zware’ geladen, subjectieve begrippen zijn.

Evenzeer is de invulling die gegeven wordt aan de eisen gesteld in artikel 23 Vreemdelingenwet niet gesteunde op enig (wetenschappelijk) onderzoek, maar louter op aannames: “Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reële en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen”. Het ernstig, reële en actueel gevaar zou dan moeten blijken uit:

- een profetie met name dat ‘gezien uw strafverleden en de karaktereigenschappen die uit de door u gepleegde feiten voortvloeien, bestaat een reëel risico dat u na uw volgende vrijstelling, momenteel gepland voor 12.05.2032, vroeg of laat weer zal overgaan tot het plegen van nieuwe feiten’. Hoe verwerende partij een voorspelling kan maken – op niets gesteund – dat verzoeker binnen 10 jaar nieuwe feiten zal plegen, is een raadsel. Laat staan dat dit gemotiveerd is,
- verzoeker ‘vertoont niet de intentie om zijn gedrag’ te verbeteren, is evenzeer een aanname die niet gemotiveerd worde

Door na te laten te bepalen waarom de redenen die worden aangehaald in de beslissing ‘ernstige redenen’ zijn schendt de verwerende partij de wet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van het luik beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek wordt verwezen naar de artikelen 22, §1, 1°, 7, eerste lid, 3° en 13° en 74/14, §3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Verder wordt na een feitelijk overzicht van de situatie van verzoekende partij erop gewezen dat zij diverse malen veroordeeld werd waarbij wordt ingegaan op de gepleegde feiten en de ernst ervan en wordt gemotiveerd dat het gaat om bijzonder zwaarwichtige feiten waaruit blijkt dat verzoekende partij een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in België rechtvaardigen en zelfs vereisen. Verder worden het verblijf en het gezins- en privéleven van verzoekende partij besproken en wordt vastgesteld dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de private belangen van verzoekende partij. Er wordt geconcludeerd dat: *“Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”*

In de motivering van het luik inreisverbod wordt eveneens verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en wordt opnieuw ingegaan op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken waarbij gemotiveerd wordt waarom een inreisverbod voor een periode van tien jaar *in casu* proportioneel is.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod steunt met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Verzoekende partij betoogt in essentie dat de artikelen 21 en 22 van de vreemdelingenwet in die zin moeten worden geïnterpreteerd dat vreemdelingen die in België geboren zijn slechts kunnen worden uitgewezen in geval van “terrorisme” of “zeer ernstige criminaliteit”. Zij verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 112/2019 van 18 juli 2019, de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en de parlementaire voorbereiding bij de artikelen 21 en 22 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekende partij somt de verwerende partij louter een aantal veroordelingen op die als “ernstige” redenen worden benoemd. Dit is evenwel een subjectief gegeven en ook speculatief. Ook de vaststellingen inzake artikel 23 van de vreemdelingenwet zijn louter gesteund op aannames.

2.6. Artikel 22, §1, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

(..)”

Artikel 23 van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

2.7. De artikelen 22 en 23 van de vreemdelingenwet werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

De begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ waarvan sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken. In deze wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie benadrukt. Zo kan worden gelezen dat *“Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”* Het begrip ‘openbare orde’ veronderstelt volgens de wetgever *“hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)”* (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen *“redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde”* en *“dwingende redenen van openbare orde”* en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit *“Europese akten”* en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip *“ernstige redenen van openbare orde”*, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van *“het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen”* dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij *“geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.”* De wetgever benadrukte wel *“dat zelfs bij dergelijke feiten de*

bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd.” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest 112/2019 van 18 juli 2019, dat zich uitsprak over de gehele of gedeeltelijke vernietiging van onder meer de artikelen 22 en 23 van de vreemdelingenwet, geoordeeld dat de wetgever voldoende heeft gepreciseerd wat dient te worden verstaan onder *“redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*, *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* en *“dwingende redenen van nationale veiligheid”* (overweging B.18.3.). In het bijzonder voor vreemdelingen die in België zijn geboren of die voor hun twaalf jaar in België zijn toegekomen, moet er sprake zijn van *“zeer zware feiten”* of nog van *“zeer zware criminaliteit”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, DOC 54-2215/003, p. 5; GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, overweging B.24.10).

2.8. In zoverre verzoekende partij tracht voor te houden dat verwerende partij louter verwezen heeft naar de door haar opgelopen strafrechtelijke veroordelingen om te concluderen waarom er in haar geval *“ernstige redenen”* van openbare orde spelen, kan dit betoog niet worden bijgetreden. Hieromtrent is net zeer uitvoerig gemotiveerd, rekening houdend met het gegeven dat verzoekende partij is geboren in België en met haar concrete persoonlijke gedragingen.

Verwerende partij wijst op het feit dat verzoekende partij haar criminele loopbaan gestart is op een zeer jonge leeftijd, meer bepaald pleegde verzoekende partij reeds op achtjarige leeftijd een diefstal uit een wagen. Ondanks interventie van de jeugdrechter volhardde verzoekende partij in crimineel gedrag met een duidelijke escalatie in feiten, zowel naar ernst als naar frequentie. De verwerende partij geeft daarbij een uitvoerig overzicht van de feiten door verzoekende partij gepleegd en de strafrechtelijke veroordelingen die zij heeft opgelopen. Verder gaat de verwerende partij ook in op het problematisch detentieverloop. Ook in de gevangenis blijkt verzoekende partij zich niet te kunnen onthouden van crimineel gedrag. Zo is zij al vier keer veroordeeld geweest voor slagen op en/of het bedreigen van gevangenispersoneel en een medegedetineerde.

Verwerende partij wijst erop dat meerdere door de verzoekende partij gepleegde feiten onder de noemer zeer zware criminaliteit kunnen worden gebracht. Zo pleegde verzoekende partij meerdere gewapende overvallen die ongetwijfeld bijzonder traumatisch waren voor de slachtoffers en ook de afpersing ging steeds gepaard met brutaal geweld en met gebruik van wapens. De verwerende partij vervolgt dat verzoekende partij haar eerste gewapende overval pleegde op zestienjarige leeftijd en dat – ondanks het feit dat zij het grootste deel van haar volwassen leeftijd in de gevangenis zat – er nog meerdere gewapende overvallen volgden. Na een ontvluchting uit de gevangenis duurde het ook nooit lang alvorens verzoekende partij opnieuw overging tot het plegen van feiten.

De verwerende partij besluit dan ook: *“Gezien uw strafverleden en de karaktereigenschappen die uit de door u gepleegde feiten voortvloeien, bestaat een reëel risico dat u na uw volgende vrijstelling, momenteel gepland voor 12.05.2032, vroeg of laat weer zal overgaan tot het plegen van nieuwe feiten. Elke keer dat u de gevangenis ontvluchtte, maakte u zich schuldig aan uiterst ernstige feiten en ook in de gevangenis gedraagt u zich niet zoals het hoort. Daar u het gebruik van geweld en (vuur)wapens niet schuwt, bestaat daarbij het risico dat slachtoffers blijvende beperkingen zouden overhouden of zelfs dat er dodelijke slachtoffers zouden vallen. Gelet op uw ingesteldheid kan niet zonder meer aangenomen worden dat met uw uiteindelijke spijtbetuigingen aangetoond is dat u zich in de toekomst wel zal houden aan de Belgische reglementering en geen gevaar meer zal vormen voor de openbare orde. U heeft uw woord al vaker gebroken en het in u gestelde vertrouwen al meer dan eens beschaamd. Ook uit het gegeven dat u opleidingen volgde/volgt in de gevangenis kan niet afgeleid worden dat u niet langer een gevaar vormt voor de openbare orde.*

Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de agressieproblemen waarover sprake in meerdere stukken uit uw strafdossier inmiddels onder controle zijn. Uit de verslaggeving blijkt zoals hierboven geciteerd zelfs dat de door de PSD uitgevoerde risicotaxatie uitwijst dat het risico op het plegen van nieuwe gewelddadige feiten de voorbije jaren niet in gunstige zin is geëvolueerd. Er wordt beschreven dat er op basis van de inschatting van de historische en klinische items, heel wat risicofactoren aanwezig zijn en dat er slechts beperkte mogelijkheden worden gezien om daar buiten de gevangenis aan tegemoet te kunnen komen. Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij, een verontrustend gebrek

aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. Het gevaar voor recidive in uw hoofde is manifest aanwezig. De veelheid en de stoutmoedigheid van de feiten wijzen op een zware criminele inborst. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.”

Op lezing van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht moet aldus worden aangenomen dat verwerende partij concreet is ingegaan op de persoonlijke gedragingen van verzoekende partij en heeft beoordeeld of hieruit een ernstige, werkelijke en actuele bedreiging voor de openbare orde blijkt die de beslissing rechtvaardigt of nodig maakt, rekening houdend met het gegeven dat verzoekende partij in België is geboren. Gelet op de voormelde zeer uitvoerige motivering inzake het zwaarwichtig crimineel parcours van verzoekende partij met de nadruk op de steeds ernstiger en frequenter wordende delinquentie met steeds terugkerende feiten van diefstal met geweld, geweld tegen ordehandhavers, verboden wapenbezit/-dracht, en waarbij ook wordt gewezen op een zeer ernstig risico op recidive, heeft verwerende partij wel degelijk onderbouwd dat er sprake is van “*ernstige redenen*” van openbare orde die verder reiken dan en ernstiger zijn dan de “*normale redenen*” van openbare orde. Verzoekende partij kan niet in redelijkheid voorhouden dat een dergelijk beladen strafblad waaruit blijkt dat verzoekende partij een niet-aflatend crimineel gedrag vertoont dat zich uit in diverse feiten van ondermeer diefstal met geweld, geweld op politie en gevangenispersoneel, verboden wapendracht/-gebruik en waarbij de opgelegde gevangenisstraffen ertoe hebben geleid dat zij al sinds 7 december 1998 in detentie is, met uitzondering van de periodes van ontvluchting door de verzoekende partij – en haar strafeinde pas voorzien is op 12 mei 2032, niet vermag de “*gewone redenen*” van openbare orde te overschrijden.

Verwerende partij is bij haar beoordeling uitgegaan van een correcte feitenvinding en heeft bovendien rekening gehouden met het gegeven dat verzoekende partij tal van kansen heeft gekregen om zich te herpakken, maar zij stelde vast dat verzoekende partij bleef vervallen in het plegen van zwaarwichtige feiten. Zij wijst erop dat ook de strafuitvoeringsrechtbank heeft geoordeeld op 22 maart 2021 dat er een verhoogd risico aanwezig is voor het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten gelet op de aard en de ernst van de gepleegde feiten, het toenemend geweld dat daarbij gehanteerd werd en het gegeven dat eerdere veroordelingen geen afraadend effect hadden voor het plegen van nieuwe misdrijven. Ook in de gevangenis blijkt verzoekende partij zich niet te kunnen gedragen. Uit psychosociaal onderzoek blijkt ook dat het risico op het plegen van nieuwe gewelddadige feiten de voorbije jaren niet in gunstige zin is geëvolueerd en dat op basis van de inschatting van de historische en klinische items er heel wat risicofactoren aanwezig zijn en er slechts beperkte mogelijkheden worden gezien om daar buiten de gevangenis aan tegemoet te kunnen komen.

Verder moet worden vastgesteld dat een determinerend aspect in de beoordeling van verwerende partij net de totaliteit van de feiten en veroordelingen vormt, met name de opeenvolging van nieuwe feiten en het herhaaldelijk blijven plegen van ernstige feiten, waarbij zij haar vrees uit dat – aangezien verzoekende partij het gebruik van geweld en (vuur)wapens niet schuwt - er nieuwe, mogelijk zelfs dodelijke, slachtoffers zullen vallen en het gegeven dat er geen werkelijke beterschap blijkt in het gedrag van verzoekende partij. Hiermee heeft verwerende partij niet kennelijk onredelijk of onwettig gehandeld. Verwerende partij heeft zeer uitvoerig toegelicht waarom de concrete feiten en persoonlijke gedragingen van verzoekende partij, in hun totaliteit genomen, volgens haar een bijzonder ernstig karakter hebben en maken dat het, ook al werd verzoekende partij geboren in België, voor de vrijwaring van de openbare orde is vereist dat haar verblijf wordt beëindigd om ernstige redenen van openbare orde.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet echt de moeite neemt om één en ander te weerleggen. Zij beperkt zich louter tot de stelling dat verwerende partij zich zou vergenoegd hebben met een verwijzing naar een aantal veroordelingen, *quod non* gelet op de bespreking hoger. Ook met haar betoog als zou de verwerende partij subjectief te werk zijn gegaan en een eigen interpretatie zou geven aan de feiten en de impact van de feiten op de slachtoffers, slaagt zij er geenszins in aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat het criminele parcours van verzoekende partij doet getuigen van ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van haar verblijf verantwoorden. De Raad benadrukt nogmaals dat de verwerende partij uitvoerig de door verzoekende partij gepleegde feiten heeft toegelicht waarbij zij ook verwezen heeft naar de vonnissen en arresten inzake de veroordelingen van verzoekende partij. Daaruit komt ook naar voren dat het crimineel gewelddadig gedrag van

verzoekende partij wel degelijk een emotionele/psychologische impact heeft op haar slachtoffers. Verzoekende partij is geenszins ernstig waar zij meent dat de verwerende partij subjectief en speculatief te werk gaat.

Waar verzoekende partij voorts stelt dat haar ontvluchtingen uit de gevangenis geen strafbare feiten zijn, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij de ontvluchtingen uit de gevangenis zelf niet aanduidt als strafbare feiten, maar hiernaar verwijst om te duiden dat verzoekende partij de haar toegekende uitgaansvergunningen niet respecteerde – hetgeen erop wijst dat zij zich niet aan gemaakte afspraken en voorwaarden kan houden nu dergelijk gedrag getuigt van een gebrek aan probleeminzicht en de wil zich te conformeren - en tijdens elk van haar ontvluchtingen opnieuw ernstige vermogensdelicten pleegde die gepaard gingen met toenemende agressiviteit en wapenvertoon.

Evenmin heeft de verwerende partij louter verwezen naar de uitgesproken straffen om daaruit af te leiden dat het gaat om ernstige feiten. De Raad herhaalt dat de verwerende partij het gehele criminele parcours van de verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen en zeer uitvoerig toegelicht heeft waarom de concrete feiten en persoonlijke gedragingen van verzoekende partij, in hun totaliteit genomen, volgens haar een bijzonder ernstig karakter hebben en maken dat het, ook al werd verzoekende partij geboren in België, voor de vrijwaring van de openbare orde is vereist dat haar verblijf wordt beëindigd om ernstige redenen van openbare orde.

2.9. De Raad wijst er tenslotte op dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoekende partij in de toekomst effectief opnieuw zal overgaan tot het plegen van strafbare feiten, maar enkel het risico op recidive moet inschatten op grond van de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken. Gelet op het uitermate beladen crimineel parcours van verzoekende partij waaruit blijkt dat zij – ondanks eerdere veroordelingen – zich niet-aflatend heeft blijven bezondigen aan ernstige strafbare feiten, dat zij zich ook tijdens haar opsluiting blijft bezondigen aan strafbare feiten en dat uit het psychosociaal onderzoek blijkt dat het risico op het plegen van nieuwe gewelddadige feiten de voorbije jaren niet in gunstige zin is geëvolueerd, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te concluderen dat het risico reëel is dat zij bij haar vrijlating opnieuw zal overgaan tot het plegen van nieuwe feiten. Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat deze inschatting van het risico op recidive op niets is gesteund, niet gemotiveerd is en dat de stelling dat zij *“niet de intentie (vertoont) om (haar) gedrag te verbeteren”* niet onderbouwd is.

2.10. Waar verzoekende partij met haar verwijzing naar artikel 62, §1 van de vreemdelingenwet er nog op wijst dat dit in een hoorrecht voorziet en zij de mogelijkheid moet hebben alle relevante elementen aan te voeren die het nemen van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wijst de Raad erop dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij voor het treffen van de bestreden beslissing werd ingelicht over het voornemen om haar recht op verblijf te beëindigen en zij zowel een gesprek met een terugkeerbegeleider heeft gehad als een vragenlijst heeft kunnen invullen waarbij zij in de gelegenheid werd gesteld alle volgens haar nuttige inlichtingen mee te delen.

2.11. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel: schending artikel 8 EVRM, schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel – schending artikel 3 EVRM.

Verweerster heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door een beslissing te nemen die onverenigbaar is met de in het administratief dossier bewezen rechtsfeiten.

Zie naar analogie Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr 65.747, 24 augustus 2011

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De Raad treedt bij het onderzoeken van de zorgvuldigheidsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten vaststelt. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met de vaststelling onverenigbaar zijn...

... de zorgvuldigheidsplicht rust ook op de rechtsonderhorige of de burger ...

... de verwerende partij heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar zij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing wordt vernietigd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen die gebaseerd zijn op een correcte feitenvinding.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op het privé-leven.

De verwerende partij stelt uitdrukkelijk niet te betwisten dat het beëindigen van het verblijf van verzoeker met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven.

Verwerende erkent:

- dat verzoeker in België geboren werd en er tot op heden een verblijfsrecht geniet
- dat verzoeker hier naar school ging
- dat hij Vlaams spreekt
- dat er familiebanden zijn, sociale en culturele banden zijn.

Maar verwerende partij stelt dat uit niets blijkt dat deze van uitzonderlijke aard dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar.

Ook dit is een aanname zonder meer en zonder rekening te houden met het feit dat verzoeker niet meer of niet minder dan een van Marokko ontheemde persoon is die met dat land geen enkel binding heeft.

Aldus is ook artikel 3 EVRM geschonden.

Het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet verweerster rekening houden met alle elementen van het dossier waaronder de banden met het herkomstland.

Uit het administratief dossier blijkt dat dit land van herkomst de facto onbepaald is en een loutere fictie..

De genomen maatregel is niet proportioneel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij ook op grond van schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM en artikel 3 EVRM dient te worden vernietigd."

2.13. Zoals verzoekende partij ook stelde in haar uiteenzetting van haar eerste middel wordt in artikel 23, § 2 van de vreemdelingenwet bepaald dat er bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf rekening moet worden gehouden met de volgende elementen:

- de ernst of aard van de inbreuk op de openbare orde of nationale veiligheid of het gevaar dat van de betrokkene uitgaat;
- de duur van het verblijf in België;
- het bestaan van banden met het land van verblijf of het ontbreken van banden met het land van oorsprong;
- de leeftijd;
- de gevolgen van de beslissing voor de betrokkene en zijn familieleden.

Deze elementen komen (minstens gedeeltelijk) overeen met de criteria die het EHRM hanteert bij de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het geval van gevestigde vreemdelingen die feiten van openbare orde hebben gepleegd.

Bij de wetswijziging van 24 februari 2017 waarbij de artikelen 22 en 23 van de vreemdelingenwet werden ingevoegd, werden de procedurele waarborgen voor derdelanders zo niet uit het oog verloren. Volgens de wetgever bieden deze procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de vreemdelingenwet, *"voldoende bescherming tegen willekeur. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen."* (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 17; zie ook Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

De wetgever heeft het belang van een belangenafweging benadrukt, waarbij het bestuur oog moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer het een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling. In de memorie van toelichting kan hierover nog het volgende worden gelezen: *"Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling."* (Parl.St. Kamer 2016- 17, nr. 2215/001, p. 18).

2.14. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’ niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Met betrekking tot het begrip ‘privéleven’ benadrukt het Hof dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

2.14.1. Verwerende partij stelde vast dat verzoekende partij geen beschermenswaardig familie- of gezinsleven in België heeft. Zij stelde vast dat verzoekende partij geen relatie of kinderen heeft in België. Zij merkte verder op dat verzoekende partij wel nog allerhande familieleden heeft in dit land, meer bepaald haar moeder, broers en zussen, maar dat met deze familieleden geen band van afhankelijkheid blijkt die maakt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven.

Door louter te wijzen op haar familiebanden in België doet verzoekende partij geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. De Raad wijst er immers op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of meer algemeen tussen meerderjarige verwanten, enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

Met haar betoog toont verzoekende partij geenszins aan dat de vaststelling van de verwerende partij dat zij geen beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in België incorrect of kennelijk onredelijk is. De eventuele banden met familieleden in België kunnen evident wel deel uitmaken van het privéleven in dit land. Hierop wordt verder ingegaan.

Nu verzoekende partij de vaststelling niet weerlegt dat er geen gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt, is een belangenafweging aangaande het gezins- en familieleven ten opzichte van het algemeen belang van de samenleving niet vereist. Een miskenning van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven blijkt niet.

2.14.2. Rekening houdend met het gegeven dat verzoekende partij in België is geboren, aanvaardt verwerende partij wel een beschermenswaardig privéleven in België waarop de bestreden beslissingen een inmenging vormen. Zij besluit evenwel dat de ernstige bedreiging die verzoekende partij vormt voor de openbare orde zwaarder doorweegt en de inmenging in het privéleven rechtvaardigt.

2.14.3. Het recht op eerbiediging van het privéleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55-58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner-criterium zo is ontworpen om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een

vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, §§ 63 en 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere marge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezins- of familielevens noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familielevens (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM, wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Het EHRM sluit verder geenszins uit dat in de situatie van een vreemdeling die sinds zijn geboorte of sinds jonge leeftijd in het gastland verblijft, en daar langdurig en wettig verblijf houdt, een einde kan worden gesteld van het verblijf. Er moeten in deze situatie wel “zeer ernstige redenen” aanwezig zijn die de genomen maatregel rechtvaardigen en deze moeten proportioneel zijn gelet op het privé- en gezinsleven van de betrokken vreemdeling (zie bv. EHRM 23 oktober 2018, Levakovic/Denemarken; EHRM 20 december 2018, Cabucak/Duitsland).

2.14.4. Het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 22, §1, 1° van de vreemdelingenwet. Zij wordt vervolgens bevel gegeven om onmiddellijk na het voldaan zijn aan de gerechtelijke diensten het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13° en artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd met toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen hebben aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissingen een legitiem doel nastreven, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het privéleven van verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.14.5. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §§ 51 en 53). Zoals uiteengezet, vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoekende partij enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

2.14.6. De Raad stelt vast dat verwerende partij op zeer uitgebreide wijze is ingegaan op de elementen die het privéleven van verzoekende partij in België kenmerken. Zij oordeelde dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit de persoonlijke gedragingen van verzoekende partij zwaarder doorweegt dan haar persoonlijke belangen. De Raad stelt, andermaal, vast dat verwerende partij uitdrukkelijk rekening hield met het gegeven dat verzoekende partij in België werd geboren, zij hier is opgegroeid en naar school ging en zij inmiddels 41 jaar oud is. Zij merkte wel op dat verzoekende partij het grootste deel van haar volwassen leven doorbracht binnen de muren van de gevangenis.

Verwerende partij gaat verder in op de banden met België waarbij zij erkent dat verzoekende partij in België naar school ging, dat zij Vlaams spreekt en naast familiebanden ook sociale en culturele banden heeft. Evenwel oordeelt de verwerende partij dat niet blijkt dat de banden met België van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden te vormen voor de openbare orde. Zo blijkt niet dat de vriendschappen die de verzoekende partij in België mogelijks heeft opgebouwd een zodanige

intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM moet worden beschouwd. Daarbij dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in de gevangenis slechts zelden bezoek krijgt van vrienden. Contact met vrienden kan ook vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen of bezoeken aan verzoekende partij in het buitenland gebeuren.

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij – ondanks dat zij geboren en getogen is in België – geen economische binding heeft met België.

De verwerende partij wijst er voorts op dat het aannemelijk is dat verzoekende partij enige kennis heeft van het Marokkaans Arabisch of het Berbers en vertrouwd is met de Marokkaanse cultuur aangezien zij opgegroeid is in een Marokkaans gezin en zij communiceerde met een medebeklaagde in het Arabisch. De verwerende partij erkent voorts dat verzoekende partij verklaarde geen informatie te hebben over familie in Marokko maar wijst erop dat er mogelijks nog wel familie woont in Marokko en dat verzoekende partij zich hierover kan informeren bij haar familie in België. Verder erkent de verwerende partij dat het voor verzoekende partij aanpassing zal vergen om haar leven in Marokko op te bouwen, maar dat dit niet onmogelijk is en er projecten bestaan waarop zij eventueel beroep kan doen om haar daarbij te helpen.

Verder stelde de verwerende partij vast dat verzoekende partij geen gezondheidsproblemen heeft die het treffen van de bestreden beslissingen verhinderen.

Verwerende partij oordeelde dat verzoekers privébelangen niet vermogen op te wegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde, die volgens haar rechtvaardigen dat het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod voor 10 jaar.

2.14.7. Zoals duidelijk uit de motivering blijkt heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot de stelling dat niet blijkt dat de banden die de verzoekende partij heeft met België niet van uitzonderlijke aard zijn dat zij vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde, maar heeft de verwerende partij duidelijk toegelicht dat verzoekende partij maar sporadisch bezoek krijgt in de gevangenis van vrienden en dat niet blijkt dat zij deze contacten – net zoals de contacten met haar in België verblijvende familieleden - niet verder kan onderhouden vanuit het buitenland, dat zij ook geen economische binding heeft met België en dat haar crimineel gedrag blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de Belgische samenleving. Ook de banden met Marokko heeft de verwerende partij onderzocht waarbij de verwerende partij erkende dat het voor verzoekende partij die in België geboren en getogen is enige aanpassing zal vergen om aldaar haar leven op te bouwen maar dat dit niet onmogelijk is. Verzoekende partij die een gezonde, volwassen persoon is en die niet ontkent Arabisch te spreken of enige voeling met de Marokkaanse cultuur via haar opvoeding meegekregen te hebben, maakt niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. De Raad oordeelt dat, niettegenstaande mogelijke aanpassingsmoeilijkheden, verzoekende partij een leeftijd heeft bereikt waarvan mag aangenomen worden dat zij op eigen benen kan staan, desnoods initieel geholpen door familie of kennissen in het herkomstland of vanuit België, en een eigen leven kan uitbouwen in het herkomstland (cf. EHRM, *Ndidi v. UK*, 14 september 2017). Verzoekende partij – die slechts blijft hameren op het feit dat zij in België geboren en getogen is - toont met haar betoog niet aan dat de belangenafweging die de verwerende partij heeft doorgevoerd in casu kennelijk onredelijk is.

Verzoekende partij toont geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

2.15. Waar verzoekende partij nog de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij toekomt om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, Marokko. Verzoekende partij brengt evenwel geen enkel begin van bewijs aan waaruit zou kunnen blijken dat zij bij terugkeer naar Marokko een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM dreigt te ondergaan. Zij toont geenszins aan het risico te lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling aldaar. Het loutere feit dat zij naar Marokko dient terug te keren omdat haar verblijfsrecht in België werd beëindigd om ernstige redenen van openbare orde en haar tevens een inreisverbod van tien jaar werd opgelegd, kan bezwaarlijk worden aanzien als een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. De Raad verwijst voor de volledigheid naar zijn bespreking hoger inzake het gezins- en privéleven van verzoekende partij en de vaststelling dat het niet kennelijk onredelijk is van haar te verwachten dat zij op zelfstandige wijze een leven opbouwt in Marokko, ook al vergt dit enige inspanning. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.16. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij evenmin een schending van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.17. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER